

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNDERWORLD
KINGS

Rest in Peace.

KISS
OF
Death

MARY ELIZABETH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

MARY ELIZABETH

Ölüm Öpücüğü

Bir Hush Novellası

MARY ELIZABETH

Telif Hakkı © Mary Elizabeth Literature

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın yazılı, elektronik, kayıt veya fotokopi gibi herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz. Bunun istisnası, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve yayıncının veya yazarın özel olarak izin verdiği sayfalardır.

Burada yer alan bilgilerin doğruluğunu teyit etmek için her türlü önlem alınmış olmasına rağmen, yazar ve yayıncı herhangi bir hata veya eksiklik için sorumluluk kabul etmez. Burada yer alan bilgilerin kullanımından kaynaklanabilecek zararlar için hiçbir sorumluluk kabul edilmez.

Kapak Tasarımı: Comar Covers

Fotoğrafçı: Andrew M. Gleason Model:

Trey Baxter

Editör: Ellie @ My Brother's Editor First

Edition

İÇİNDEKİLER

Mary Elizabeth tarafından da

1. Yırtık
2. Yırtık
3. Yırtık
4. Yırtık
5. Yırtık
6. Yırtık
7. Vera

Hush Serisi Yazar

Hakkında

AYRICA MARY ELIZABETH TARAFINDAN

Masumlar (Dusty, Cilt 1)

Suçlular (Dusty, Cilt 2) Gerçek Aşk

Yolu

Düşük

Poesy (A Low Novella)

Closer (Closer, Cilt 1)

Sever (Closer, Cilt 2)

Extra Credit Tramp

(Hush, Cilt 1)

Fahişe (Hush, Cilt 2)

Ölüm Öpücüğü (Hush, Cilt 2.5) Suçlu

(Hush, Cilt 3) Çok Yakında

*Janett için.
Teşekkür
ederim.*

RIP

KARMA TAM BİR SÜRTÜK.

Hayır, gerçekten. Karma tam bir sürtük. Ve bir pislik.

"Dokunmak yok, RIP." Karma parmağını sanki yaramaz bir öğrenciyi azarlayan bir öğretmen gibi sallıyor, amını zar zor örten bir çift iç çamaşırından başka bir şey giymemiş üstsüz bir dansçı gibi değil. "Kuralları herkesten daha iyi biliyorsun."

"Hangi kurallardan bahsediyoruz?" Müzik eşliğinde soruyorum. Koltuğuma gömülüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak "*Şimdi mutlu musun?*" diyorum. "Sizin kurallarınız mı? Kulüpler mi? Ya da-"

Kucağıma oturup kalçalarını çevirirken güzel ağzı küçümseyici bir sırıtışa dönüşüyor. Omuzlarımın üst kısmını kavrayıp başını geriye atmadan önce hoyrat elleri pazularımdan yukarı kayıyor ve ben manzaradan şikâyetçi değilim. Neon ışıklar kulübü morlar ve mavilerle süslüyor, Karma üzerimde doğru hareketlerle ilerlerken çıplak göğsünü keskin renklere boyuyor. Sikim sertleşiyor, Karma'nın yoğunlaşmasını kibre dönüştürüyor ve daha sert ve daha hızlı öğütüyor.

Bir yıl önce olsa, Karma'yı paketleyip daha şarkı bitmeden kurallar ve yönetmelikler hakkında fazladan konuşmadan arka odaya gönderirdim.

İronik, çünkü bir yıl önce bu şehirde, kısa bir süre önce hızlı bir oylama ve bir damla kanın ardından bana bahsedilen güç ve nüfuzun bir kısmına bile sahip değildim. Nicolai Coppola bu tacı başıma takar takmaz sözüm bir öneriden kanuna dönüştü. Emirlerle uymak yerine, artık emirleri ben veriyorum. Ve herkes dediklerimi yapsa iyi olur yoksa ölümcül sonuçlarına katlanır.

Tabii protokole uyma becerisi olan bir striptizci değilsen.

"Seni sertleştiriyor muyum?" diye soruyor, göğsünü katlanmış kollarıma bastırmak için öne doğru eğilerek. "Beni becermek istiyor musun?"

"Fark eder mi?" Sıkılmış bir ses tonuyla soruyorum.

Bunun bir kutlama olması gerekiyordu.

Seçtiğim ailenin horozumla aynı yönde ilerlediğini hatırlatmaktan başka bir şeye dönüşmedi.

Yumuşak.

Karma dilinin ucuyla kulak mememe dokunuyor ve tırnaklarını ensemden gezdiriyor. Teni elmas gibi parlıyor, sıradan bir özel dansa dönüşen dansında bana karşı hareket ederken gömleğime sürtünüyor. Çilekli şeker gibi kokuyor ve tecrübelerime dayanarak tadının da öyle olduğunu biliyorum.

"Kişisel bir şey değil." Bileklerimi açmak için kollarımı birbirinden ayırıyor.

Başımı yana çeviriyorum ve "Dokunulmak istemiyormuş gibi davranmıyorsun" diyorum.

Kulübün karşısındaki bir kabinde DJ sahneye çıkacak bir sonraki dansçıyı tanıtıyor. Dansçının müziği yükseldikçe ışıklar kısılıyor, bizi gölgeler ve gevşek bir mahremiyet algısıyla örtüyor. Karma karanlıkta kuralları esnetiyor, ellerini göğüslerine götürüyor.

Bir avuçtan daha fazlası, doğal, yuvarlak, izimin altında boncuk boncuk olan mükemmel meme uçları var. İzin alarak, parmaklarım etiyile dolup taşana kadar sıkıyorum ve o inliyor, müziğin ritmine ayak uydurmak için daha hızlı itiyor. Parmağımın ucundaki küçük kesik acıyor, tekrar açılmakla tehdit ediyor. Eğer kan dökülürse, bu sefer ömür boyu bağlılık yemini etmeyeceğim. Peşinde olduğum tek şey karşılıksız, hızlı bir sevişme.

Ellerimi sırtının alt kısmına dolayarak onu kollarımın arasına hapsediyorum. "Bu riske değer."

Karma'nın uzun saçları sırtından aşağı dökülüp dizlerime dolarken bana doğru kükrüyor. Para için dans etmeyi bırakıp hissi kovalıyor, avuçlarımın içinde titriyor - bir katille sarmalanmış olduğu gerçeğini görmezden geliyor. Daha önce defalarca sikimi emdiği gibi titrek bir nefes çekiyor, isyanı tatmak için alt dudağını dişlerinin arasına çekmeden önce gözlerini bir meydan okuma bakışı karartıyor.

Meraklı gözlere karşı odayı tarayan Karma'nın dikkati kulübün bir tarafından diğerine kayıyor. Meme ucunu ağzıma almak için başımı eğdiğimde "Tanrım," diye inliyor. "RIP..."

Meme ucunu dişlerimin arasına alarak gülümsüyorum, sadece daha fazlası için nefesini kesecek kadar sert ısıırıyorum. Onu serbest bırakarak, "Bana durmamı söyle, ben de

dur."

"Durma." Ceketimin yakalarını kavırıyor, bedenlerimizi birbirine bastırıyor. "Siktir et. Sik beni."

Karma kemerime uzanıyor, bileğinin hızlı bir hareketiyle deri kayışı pirinç tokadan kurtarıyor. Şehrimiz Grand Haven'da güç el değiştirmeden ve dokunulabilir olan dokunulmaz hale gelmeden önce, bunu rızası olan yetişkinler arasında bu tür düzenlemeler için ayrılmış özel bir odaya götürürdük. Ama artık yeni bir kraliçe var ve Lydia Montgomery'nin Kanada sınırından Sacramento'ya kadar amcık tekeli var. Düşman bölgesi bunun ötesinde, bizden daha küçük ve daha zayıf. Ve zamanı geldiğinde, Coppola'ların yardımıyla Lydia'nın tüm eyalette hak iddia edeceğinden hiç şüphem yok.

Lydia sadece Kaliforniya'daki en büyük üst düzey eskort servisi olan Hush'ı işletmekle kalmıyor, aynı zamanda şeytanla bir anlaşma yaptı. O ne derse o olacak ve onun izni olmadan kimse para için sevişmeyecek. Buna ben de dahilim.

Ama karanlık tarafla anlaşma yapan tek kişi o değil. Şeytanın kendisi beni bir erkek yaptı ve bu istediğim zaman istediğim kişiyle yatma izniyle birlikte geliyor.

En azından öyle olmalı. Eskiden mutlak güç anlamına gelirdi.

Bir içki servisi görevlisi boğazını temizleyerek yanımızdan geçiyor. Elinde boş bardaklarla dolu bir tepsi tutarak, "Karma, dikkat et," diyor.

Büyüyü bozmak için sefahatimizin hızlıca hatırlatılması yetiyor ve Karma bir iç çekişle kollarımda ağırlaşıyor. Kendimize gelmeden önce hayal kırıklığının ani sarsıntısıyla sersemlemiş bir halde bir anlık boşlukta oyalanıyoruz. Kalp atışlarım nefesimle birlikte yavaşlamıyor ama Lydia'yı bulmak için şehir merkezine gitmeden önce binadaki her orospu çocuğunu öldürme dürtüsüyle hızlanıyor. Küçük bir parçam onun saltanatına saygı duysa bile, o horoz engelleyici orospunun hayatını boğmaktan daha çok zevk alacağım bir şey yok.

"Biliyorsun," diyor Karma tatlı bir ses tonuyla. Kollarını tembelce omuzlarıma atıyor ve müzik eşliğinde sallanıyor. Yanaklarının üst kısımları yanıyor ve gözleri yarı karanlıkta parlıyor. "Bu anlaşmayı ne zamandır paylaşıyoruz? Birlikte iyi olabiliriz. Kolay olurdu."

"Öyle mi?" Sadece yarı yatırımla soruyorum. Bu geceki planımız bir şeye binmekti ve eğer amcık söz konusu değilse, o zaman otoparkta beni bekleyen siyah bir Harley Davidson var. Burada yeterince zaman kaybettim.

"Elbette, neden olmasın? O kadar da farklı değiliz."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Gerçek adını bile bilmiyorum."

"Ben Amy."

Karma kulağa daha hoş geliyor.

"Kendimi satmam gerekiyor mu?" diye soruyor. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Kendini satmak kurallara aykırı, unuttun mu?" Dansın bittiğini belirtmek için kalçasını okşadım, yanmadan önce yola çıkmam gerekiyordu.

Birlikte bir gelecekte bahsetmek Amy'nin kızarmasıyla yok olur. Bizim gibi insanlar -aykırılar- gerçekçiyizdir. Radarın altında, karanlık köşelerde, fısıltılarla ve sırlarla var oluruz; bir gelecek hayal etmek dikkatimizi dağıtıp bizi öldürür. Bu gidişle, bırakın başka biriyle olmayı, yaşlanacak kadar uzun yaşama şansım bile yok.

Gangsterlerin ortalama ömürleri kısadır. Son Don elli yaşında öldürüldü ve ondan önceki de çok yaşlı değildi. Aynı şey onların yanında duran adamlar için de geçerli.

"Kişisel bir şey değil, Amy." Onun sözlerini tekrarlayarak göz kırpyorum.

Gerçek ismini kullanmak bir hata. Fantezi ile gerçeklik arasındaki perdeyi kaldırıyor, onu bir üründen bir insana dönüştürüyor. Amy benim en çılgın hayalim değil; burnuna ve yanaklarına yayılmış çillerden oluşan battaniyeyi örtmek için çok fazla makyaj yapan yirmili yaşlarında bir kız. Sütyenin askıları tenini kesiyor ve ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor. Amy'nin ayakkabıları ayaklarını öldürüyor.

"Bunu bilmiyor muyum?" Ellerini vücudunun üzerinde düzleştirerek, hiçbir yere varmayan bir dans için para ödeyecek bir sonraki zavallı orospu çocuğu için kendini hazırlıyor. Amy bara doğru başını sallayarak saçını düzeltiyor ve soruyor: "Raflar camdan yapılmıştı ve içkilerin arkasında bir ayna vardı. Barın gerçekte olduğundan daha büyük olduğu yanılsamasını yaratırdı."

Kayıtsızlık yapacağım son şey olabilir. Bu kadar çok düşmanım varken her şeyi fark ederim. Bir mekâna girdiğimde ilk yaptığım şey bir çıkış yolu aramak ve şüpheli bir davranış olup olmadığını kontrol etmektir. Hiçbir şey beni geçemez ve geldiğimde içki şişelerinin tezgahın üzerinde olduğunu ve normal içki vitrininin yerinde olmadığını fark ettim. Yeniden inşa edilme sürecinde, bu yüzden bir bar kavgasının sonucu olarak yazdım, görünüşe göre yanlışmışım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Chasity banyoda bir müşteriye eliyle iş yaptı ve bu Hush'a geri döndü."

Ayağa kalkıp gömleğimi düzeltiyorum ve başımı sallıyorum. Lydia'nın emrinde tüm mafya var ama kuralları çiğneyenlerle nasıl başa çıktığına dair hikâyeler duymuştum. Bir cop ve kaliteli bir vuruş içeriyor.

"Geçen hafta sanki buranın sahibiymiş gibi kapıdan içeri girdi. Tommy açıklamaya çalıştı. Onu sakinleştirmeye çalıştı ama bir kulağından girip diğerinden çıktı." Amy usulca kıkırdıyor, ses tonunda bir hayranlık ifadesi var. "Tarihte hiçbir kadın bir erkek sakinleşmesini istediğinde sakinleşmemiştir. Lydia'nın sakinleşmeye ihtiyacı olduğundan değil. Buz gibi soğuktu, tek bir bakışıyla adamı olduğu yerde durduruyordu. Dokunulmadık hiçbir şey bırakmamıştı. İçki şişeleri, aynalar, raflar ve görünürdeki her bardak birkaç saniye içinde gitmişti."

Bu yüzden silahlarla çalışıyorum.

Etrafta bir silah salladığımda, insanlar genellikle çenelerini kapatıyor ve bir şeyleri kırıp dökmeden söyleneni yapıyorlar.

Tabancamı ateşlediğimde, sadece temiz atışlar yaparım.

Suç mahallini bu şekilde örtbas etmek daha kolay. Ve daha hızlı.

"Gitmeden önce," diye devam ediyor Amy. Yanaklarını sıkıyor ve parmağını alt dudağının altında gezdirerek ruj lekesi arıyor. "Lydia çubuğu Chasity'ye doğrulttu ve *'Tuvalet kabiniindeki ucuz bir sikişten daha iyisin'* dedi ve zavallı kız gözyaşlarına boğuldu. Tommy onu kovdu tabii ki. O elli dolarlık el işi ona yüz bin dolara mal oldu. Seni sikmeyi ne kadar istesem de RIP, işimi kaybetmek istemiyorum. Bir yerlere geleceğim."

"Dur tahmin edeyim," diyorum, silah kılıfımı ayarlamak için ceketimi açıyorum. İkiz Glock'lar sağ ve sol tarafımı sarıyor, tamamen dolu. Her zaman oynamaya hazır. "Üniversite masraflarını karşılıyorsun."

Bir gülümseme yüzünü ikiye böler ama gözlerine ulaşmaz. Amy, gangsterler için dans ederek ve izin verildiğinde vücudunu satarak bu hayata adım atıyor. Ama ne zaman boyunu aştığını biliyor.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Bilinçsizce bir adım geri atıyor. "Hush ile üniversite diplomamla kazanabileceğimden çok daha fazla para kazanabilirim. Hem de daha kısa sürede."

"Hush ile ne demek istiyorsun?"

Müzik tekrar değişiyor ve kulüpteki ışıklar mor ve maviden neon pembe ve sarıya geçerken sahne kararıyor. Amy beni anlaşılmamız dışında tanımıyor ama hikâyeler duymuş. Muhtemelen şu anda hayalinde canlandırdığı hikayeler. Sahnenin altında durduğumuz süre uzadıkça tedirginliği artıyor.

sıcak ışıklar, sert tonlar yüzümde gölgeler oluşturuyor. Gözleri dolaşıyor ama kimse binadaki en tehlikeli adama sırtını dönmüyor.

Birkaç yüz dolar için beni becermek mi? Evet.

Ama benimle konuşmak mı? Bu çok zorlama.

"Belli değil mi?" Sadece kısa süreliğine göz teması kurmayı başarıyor. Kendini korumak, midesinin çukurunda huzursuz bir çekiştir. *Tehlike*, diye uyarıyor onu. *Tehlike*. Amy bunu iyi saklıyor, sanki ben normal bir müşteriymişim gibi kulübün etrafını işaret ediyor - bu geceye katılan erkeklerin çoğu benim için çalışmıyor. "Centilmenler kulübü kaliteli kızlar bulmak için mükemmel bir yer. Burada yeterince başarılı olursak terfi ederiz. Ve maaş zammı tuvalet işlerini bırakmaya değer."

Şimdi anlaşılıyor. Burası sadece bir striptiz kulübü değil, aynı zamanda bir amcık çiftliği. Ve Lydia, kendisi el atmadan kimsenin malların tadına bakmasını istemiyor.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp faturaları karıştırıyorum ve Lydia anlaşmamıza müdahale etmeden önce Amy'ye ücreti ödüyorum.

"RIP," diyor tereddütle. "Bu çok fazla para. Sadece bir danstı."

Alnına küçük bir öpücük kondurmak için eğildiğimde Amy'nin keskin bir nefes alışını kaçırmıyorum. Bu kadın beni bedenine almaya hazırdı ama aramızda bir iş ilişkisi olmadığı için ben yanındayken herkesin hissettiği şeyi hissediyordu: korku.

"Harika bir danstı," diyorum. "Kendine iyi bak, Amy."

"Bekle," diye sesleniyor müziğin içinden, beni takip etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. "Eğer fikrini değiştirir ve bir kız arkadaşına hazır olduğuna karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Tamamdır, bebeğim." Göz kırpiyorum ve adamlarımın toplandığı bara doğru gidiyorum.

Hiç şansın yok. Bir kız arkadaşım olsa ne yapardım?

Coppola suç ailesi beni genç yaşta kanatları altına aldı. Alkolik annem ve tacizci babamla evde gereğinden fazla yüzleşmek zorunda kalmamak için sokaklarda koşturan bir çocuktum. Patron yardımcısı olan Gino Coppola, beni örgüt tarafından korunan bir içki dükkanından bir paket sakız çalarken yakaladı. Beni dövdü ama sonra bana bir iş verdi. Gino bir yıl içinde öldü ama Coppola'larla olan ilişkim onunla birlikte ölmedi.

İş küçük başladı. Mesajları iletiyor, kulak misafiri oluyor, çeşitli mekânları temizliyor ve patronun torunu Nicolai'ye arkadaşlık ediyordum. Ama büyüdükçe sorumluluklarım da arttı. Ayaklarımın üzerinde hafif olduğum ve silahı çok iyi kullandığım ortaya çıktı.

Birliğim süresince iki patronun, iki alt patronun ve sayısız askerin ölümünden kurtuldum ama Nico beni seçtiğinde gözümü bile kırpmadım. La Costa Nostra benim bildiğim şey. Silahla yaşıyorum ve bir gün muhtemelen o orospu çocuğuyla öleceğim. Bunun neresinde bir kız arkadaşına yer var? Bir ilişki kadar önemsiz bir şey nereye sığar? Uymuyor.

Zirveye giden yolda, kadınlardan payıma düşeni aldım. Seks bir sorun değil. Yüzüm, yapım, motorum ve hatta ünüm bile onları cezbediyor. Hayatın dışındaki kızlar, işler kötüye gidene kadar kötü bir çocuk istediklerini düşünürler. Sonra korkup kaçıyorlar. Nadiren de olsa "beni düzeltmeye" kararlı biri etrafımda dolanırsa, ilgimi kaybederim ve onları yollarına gönderirim.

Bir mafya prensesi yaşam tarzının içinde büyüdü, bu yüzden normal bir kadınla yaptığım gibi ikili bir hayat yaşamak zorunda değilim. Ama yirmi üç yaşında ağzının sikilmesinden hoşlanan bir kurabiye bile olsa, bir adamın küçük kızıyla takılmanın sıradan bir yanı yok. Tek dertleri onu onurlu bir adamla evlendirip onun sorunu haline getirmektir, bu adam bir katil olsa bile.

O kadar ileriye bakmıyorum.

İnsanlarla bağlantı

kurmuyorum.

Onlara tahammül ederim ya da öldürürüm.

Başkalarına karşı duyduğum genel kopukluk, sevgisiz bir evde büyümemin bir sonucu olabilir. Doktorlar beni "kopuk" ve "kompulsif" olarak etiketledi, bir yandan da reçeteler yazarak tedavi sözü verdi. Ancak sadakatim yalnızca arkamı kolladığını kanıtlamış olanlara ve güvendiğim yalnızca birkaç kişi var. Hayatımdaki herkesin bir rolü var ve bir amaca hizmet ediyor ve bu rol ya da amaç sona erdiğinde onlar da sona eriyor. İster onları gönderirim, ister mezara koyarım.

Ve bu konuda kendimi suçlu

hissetmiyorum. Bir kere hariç.

İlk cinayetim, tetiği çekmeden önce tereddüt ettiğim tek zamandı ve pişmanlık duyduğum tek deneyimimdi. Hatırası hala geceleri uykumu kaçırıyor.

Ama bir kadını hayalete çevirmek? İyi ki kurtuldun.

Ben düzeltilemem. Kimsenin denemesine izin vermenin bir anlamı yok.

Gün gelecek, muhtemelen statümü isteyecek ama kalbimi istemeyecek bir *prensle* evlenmem beklenecek. Bu da işe yarayacak çünkü benim bir kalbim yok. O zamana kadar, ihtiyacım olduğunda, ihtiyacım olan şey için ödeme yapacağım.

Seks için para ödeyemeyecek kadar iyi olduğunu söyleyen herkes yalan söylüyordur.

Lydia Montgomery'nin yeni kurallarından daha çok nefret ettiğim tek bir şey var, o da bir yalancı.

RIP

TRINITY GENTLEMEN'S CLUB olabildiğince iyi.

Atmosfer, kalabalık, bar - yıkılmadan önce - ve kızlar Kaliforniya'nın sunabileceği en iyiler. Seçkin, üst düzey ve Grand Haven'ı ele geçiren bel altı kesime hitap ediyor.

Ve tüm bu olanlardan kesinlikle sıkıldım.

"Ben gidiyorum." En iyi kaptanım Frank Russel'ı omzundan alkışladım. "Yarın görüşürüz."

Bar taburesinin etrafında dönüyor, bir elinde bir bardak içki tutuyor ve diğer eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Frank, şehrin geri kalanının ona taktığı isimle *The Damage*, umursamazca gülümsüyor. Selamlamak için bana uzattığı bardağında koyu renkli sıvı dönüyor. "Böyle bir şey olmayacak Rip," diyor. "Daha yeni geldik. Otur ve bir içki iç."

Barın etrafında toplanmış, önlerindeki düzinelerce boş kadehi toplayan beş altı adama doğru başımı sallayarak, "Ellerini kendilerine saklasınlar, olur mu? Şu anda bu tür sorunlara ihtiyacım yok."

Frank küçük bir kıkırdama çıkarır. "Evet, yeni kuralları duyduk. Bir şeyler ayarladık ve para takas edilmeyecek. Burada hepimiz iyiyiz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu gece iyi vakit geçirin." Bir sonraki içkilerini ödemek için bara birkaç yüz dolar bırakıp geri çekiliyorum. "Yarın rıhtımda halletmemiz gereken bir sevkiyat var. Orada olun. Ayık olun."

"Oh, hayır yapamazsın," diye sesleniyor Damage. Ben kapıdan çıkmadan önce taburesinden fırlayıp peşimden koşuyor ve beni geri çekmek için bileğimden yakalıyor. "Bu lanet olası bir parti ve sen de onur konusun."

Bu işteki erkekler çok gerekli olmadıkça benden uzak durma eğilimindedirler, ancak Frank düzenli olarak taşaklarımı patlatmaktan çekinmiyor.

Bir keresinde bana "*Silahın olduğu için korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?*" diye sormuştu. "*Benim de bir silahım var.*"

Geçen yaz düğününde benden sağdıç olmamı istediğinde çizgiyi çektim ama Frank güvendiğim birkaç kişiden biri. Böyle bir hayat yaşayan benim gibi bir adamın arkadaşına en yakın olduğu kişi o. Onun yanında olmak tetik parmağımın seğirmesine neden olmuyor. Normal olarak.

Beni boş bir bar taburesine iten Frank, avucunu tezgâha vurarak, "Bu adama bir Coca-Cola alabilir miyiz? Pepsi falan istemiyoruz," diye açıkça belirtti. "İyi, güzel bir soda istiyoruz. Rip'in terfisini kutluyoruz. Sadece en iyisi olur."

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Bir içki. Bir içki içeceğim ve sonra gideceğim."

Frank barmenimizin önüne koyduğu buzlu kola bardağına tiksintiyle bakıyor ve kendi bardağındaki likörü benim bardağıma döküyormuş gibi yapıyor. "Birazcık içersen gecen çok daha güzel geçecek. Gevşemen gerek."

Bu tür davranışlar karşılık vermemizi gerektirmez. Arkadaş baskısına boyun eğecek son kişinin ben olduğumu o da biliyor, ben de biliyorum. Frank içkime ilaç katmakta özgür ama kararlarının sonuçlarından özgür değil. Damage benim tek dostum, ama benim dostluk yorumum gevşek. İnsanlar bir silahın namlusuna bakarken hayatları için pazarlık yapma eğilimindedir ve arkadaşlar her zaman doğrama bloğundaki ilk kişilerdir.

Bunu tekrar tekrar gördüm. Sonunda arkadaşlığın pek bir anlamı kalmıyor. "Bu seni öldürür," diyor Frank. Kolama doğru başını sallıyor.

"İnsanlar

araba motorlarındaki akü asidini aşındırmak için. Böyle şeyler insan vücuduna girmemeli."

"Hepimiz öleceğiz," diye hatırlatıyorum ona, ışıklar sönerken sahneye doğru dönerek. "Ve bu yediğimiz ya da içtiğimiz herhangi bir şey yüzünden olmayacak."

"Buna kadeh kaldıracığım," diye mırıldanıyor.

Ses sisteminden Rick Ross'un "Hustlin'" şarkısı çalıyor ve baslar sonuna kadar yükselirken sahne tamamen kararıyor. Müziğin ritmi göğsümün içinde bir kalbin olması gereken boşluğu dolduruyor, kemiklerimin içinde nabız gibi atıyor, gözlerimin arkasında ve dişlerimin arasında çarpıyor. Adamlarım yakın ve kişisel bir deneyim için ön tarafa doğru ilerliyor, içkilerini ve gürültüyü de yanlarına alıyorlar. Frank ve ben geride duruyoruz, manzaramızı buradan görmeyi tercih ediyoruz.

"Sıradaki kızın iyi olduğu söyleniyor," diyor Frank konuşarak.

"Kimmiş o?" Ben soruyorum.

"Çaylak." Yeniden doldurması için boş bardağını barmene doğru sallıyor. "Geçen hafta bir ara başladım. Adım Vera. Vera Monroe."

Trinity adlı bir kulüpte, Karma, Chasity, Cherry, Trixie ve daha bilmem kim adlı dansçılarla Vera kulağa yersiz geliyor. Ama Monroe aklımın bir köşesine takılıyor ve ismi ne kadar çevirirsem çevireyim bir türlü çıkaramıyorum.

Monroe.

Monroe.

Monroe.

"Frank, bir Mon..." İsmi düşünürken, tüm kulübün ışıkları söndüğünde gazozuma doğru dönüyorum. Görme duyum olmadan, diğer duyularım yoğunlaşıyor. Müzik daha derin ve sohbet daha yükseklerle taşınıyor. Frank'in acı likörünün aromasını havada tadabiliyor ve elimdeki kupanın soğukluğuyla tam bir tezat oluşturacak şekilde damarlarımdaki kanın sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ani bir hareket, açık kapılar ya da bir merminin hazneye dolması gibi durumları dinleyerek etrafımdaki her şeye dikkat kesiliyorum. Hiçbir şey göremiyorum ama kulüpteki herkesin nerede durduğunu, çıkışların nerede olduğunu ve silahlarımın kilitli ve dolu bir şekilde yanımda olduğunu hatırlıyorum.

"Sakin ol," diyor Frank. "Bu gösterinin bir parçası."

Soğuk yoğunlaşma parmaklarımda üzerine damlıyor. "Bir grup bilge adamı karanlıkta bırakmak büyük cesaret."

Heyecanlı seslerin uğultusu, sahnenin üzerindeki ışıkların kırmızıya dönerek platformu aydınlatmasıyla kesiliyor. Yapay sis şovla aramızda bir duvar görevi görüyor ve yavaşça dağılıp bir kızın silüetini ortaya çıkarıyor... *hayır*, bir kadın... sahnenin önünde sırtı kavisli ve dizleri yukarıda yatıyor, mükemmel bir kum saati figürü sergiliyor. Gözlerim onun küçük belinden yuvarlak poposuna, kalın kalçalarına ve bir çift yüksek platform topuklu ayakkabısına uzanan uzun bacaklarına doğru ilerliyor.

Dansçı kollarını başının üzerinde gererek düz karnını uzatıyor ve göğüslerinin büyüklüğünü vurgulamak için göğsünü dışarı doğru itiyor. Başını geriye atarak ellerini ince boynunun kıvrımından göğüslerinin üzerine doğru sürüklüyor. Sahnenin etrafında toplanan grup alkışlıyor, kalçalarını açıp kalçalarını açık bir sikiş davetiyesi gibi çevirirken dolarlar fırlatıyor.

O bir gölge, bir kırmızı ışık spesiyali, bir büyü yapıyor ve tüm kulübü durma noktasına getiriyor. Diğer dansçılar onun yerinde olmayı dilerken, seyirciler de onun içinde olmayı diliyor. Hatta ben bile. Sikim kabarırken enseme avuçluyorum, bastırılmış hayal kırıklığıyla inlemek gibi utanç verici bir şey yapmadan önce boğazımı temizliyorum.

"Lanet olsun!" Sahnedeki kadın dört ayak üzerinde yükselirken Frank göğsüme vurarak sesleniyor. Durgun adımlarla direğe doğru sürünüyor ve bize onu arkadan almanın nasıl bir şey olacağını iyice gösteriyor. "Bundan daha iyisi olamaz."

Bir eli direkte, kendini yukarı çekiyor ve daireler çizerek yürüyor. Önce yavaş, müzik yükseldikçe hızlanıyor, göğsümdeki basınç gibi yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyor. Sonunda ritim düştüğünde ve ben derin bir nefes verdiğimde, bacaklarını yukarı doğru sallayarak direği dizlerinin arasında haç pozisyonunda yakalıyor. Sahneye en yakın insanlar patlıyor ve kafalarına bir kurşun sıkmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bana sesleniyor.

Belki de tenindeki kızıl ışık beni kanın çağırdığı gibi çağırıyordur.

Belki de gölgeler kaybolduğunda, bakışlarındaki ciddiyet benimkine benzediği içindir.

Belki de bir direği rüya gibi kullanabildiği içindir.

Ama o beni çağırıyor.

Kasırgadan önceki siren gibi.

Bir uyarı.

Bir vixen.

Vera bir dizini çelik çubuğa doluyor, diğer bacağını uzatarak arkasına yaslanıyor. Striptiz direğinin etrafında dönerken uzun siyah saçları bir pelerin gibi uçuşuyor ve bileğinin bir hareketiyle üstünü çözüyor. Saten ve danteller parmaklarından kayıp tüy gibi sahneye düşüyor, bir ileri bir geri çağlayarak nazikçe bir para örtüsünün üzerine iniyor. Çıplak göğüslerini görünce dudaklarımı yalayarak yerimden kalkıyorum. Sahneye yaklaştığımda, adamlarımın yoğun heyecanı ve ses sisteminden gelen ağır ritimler sessiz yankılara dönüşüyor. Kafamın arkasına bir silah doğrultulmuş olabilirdi ve ben silah sesini duymazdım.

Bir şey beni tutuyor, ileri doğru çekiyor. Seyircilerin arasından geçmiyorum. Ulaşabildiğim en yakın kişiyi ensesinden tutup uzaklaştırıyorum ve diğerleri hızla dağılıyor. Henüz

Uzun süredir şutörlük yapıyorum ve istediğimi elde etmek için ağırlığımı ortaya koymak benim tarzım değil, ancak itibarım beni ilerletiyor. Kendisi için konuşuyor ve bir kavramada ortaya çıkıyor.

Çekil.

Yoksa seni sonsuza dek ortadan kaldırıyorum.

Bir sandalyeyi sahnenin önüne sürüklüyorum ve dizlerimi ayırarak arkama yaslanıp oturuyorum. Direkt onun vücudunun bir uzantısı, tıpkı benim silahlarımın benim bir uzantım olması gibi ve bakışlarımızdaki ciddiyet tek ortak noktamız değil. Biz zanaatkârlar, bir odaya hükmetme yeteneğimiz doğal. Vera'nın dansı sadece sikimi sertleştirmek için değil. O bir sihirbaz ve ben hipnotize oldum. Hiçbir istek çok küçük değil. Benden tek ayak üstünde zıplamamı ve başımın üstünü okşamamı isterse, tek ayak üstünde zıplarım ve lanet başımın üstünü okşarım.

Neyse ki sadece cüzdanımı açmamı istiyor.

Ceketimin cebine uzanıp bir deste para alıyorum ve yağmur yağdırmak için grubu kırıyorum. Yüz dolarlık banknotlar ormandaki ekmek kırıntıları gibi sahneye düşüyor, ama bununla bir ilgim varsa, evin yolunu asla bulamayacak. Kalem şekerle değil, kafatasları ve kemiklerle inşa edildi. O kötü adamla alay etti ve o kaçmadan önce ikimizi de ateşe atacağım.

Bacaklarını iki yana açarak direktten aşağı kayıyor ve gözlerinde sinsi bir parıltıyla hafifçe ayaklarının üzerine iniyor. Vera, kalçalarını bir o yana bir bu yana sallayarak yanına gelmeden önce platformunun ayak ucuyla parayı itiyor. Para ayak seslerini bastırıyor ama varlığı gürültülü ve harareti yükseltiyor. Önümde diz çöküyor, parmak uçları dizlerinin üzerinde dans ediyor ve omurgamdan aşağı bir boncuk ter damlarken yakamı boynumdan çekiyorum.

"Şov hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, dantelle kaplı amını kesintisiz görebilmem için kalçalarını ayırıyor. Vera kalçalarını yuvarlıyor. "Umarım öyledir, çünkü diğer herkesi korkutup kaçırdın."

Bir başka yüzlük grubu ortaya çıkararak, "İhtiyacın olan tek şey benim, bebeğim" diyorum.

Başını geriye atan Vera yüksek sesle gülüyor. Ses derimin altında bir kıvılcım yakalıyor ve bunu tekrar duymak için banka hesabımı memnuniyetle boşaltabilirim.

"Ne dilediğine dikkat et." Vera bir parmağını göğüslerinin arasında gezdiriyor, daha aşağı, daha aşağı... göbeğinin altından pelvisine doğru. Dantel tangasının bel bandının altından bir parmak ucunu geçiriyor, kalçadan kalçaya müstehcen bir şekilde kaydırıyor. "Onu elde edebilirsin."

Sikim fermuarıma dayanmış, kaya gibi sert ve sikilmek ya da yumruklanmak için sabırsızlanıyor. Şişmiş ucundan bir damla nem sızıyor ve bunu görmeme gerek yok.

Şaftın yukarı ve aşağı doğru akan damarlarının kanla dolduğunu bilmek. Karnımdaki gerginlik bunaltıcı hale geldiğinde, rahatlamak için koltuğumda kayıyor ve kot pantolonumun bedenini ayarlıyorum. Sadece daha da kötöleşiyor.

Vera alt dudağını dişlerinin arasına alıp çapkınca gülümsüyor ve ikilememimin nedenine bir atıştırma gibi bakıyor. Ayağa kalkıyor, karnı gergin ve meme uçları sert, külotunu çıkarma fikriyle oynuyor. Bana bakarak, kalçasının bir tarafındaki danteli indiriyor, sonra yukarı çekip diğer tarafına indiriyor, *yapmalı mıyım yapmamalı mıyım* hareketiyle ileri geri sallanıyor.

Tam bunları başarabileceğini düşündüğüm anda şarkı bitiyor ve seti sona eriyor. Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru oturuyorum ve boğazımda sıkışmış bir hırıltıyla onun geri çekilişini izliyorum. Vera giderken üstünü arıyor, askılara sıkışmış paraları silkeleyerek kurtarıyor. Parayı kendisi toplama zahmetine girmiyor, omzunun üzerinden bana uzun uzun bakarak perdenin arkasında kayboluyor. Bir çalışan elinde bir süpürgeyle beliriyor ve onun kazandıklarını yığınlar halinde süpürüyor. Elimdeki para yığını en üste atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"New York'a The Ruin'le buluşmaya gidiyorsun, değil mi?" Bara döndüğümde Frank sordu.

Şu anda Birleşik Devletler'deki en yüksek rütbeli gangsterlerden oluşan bir sendika olan The Ruin, örgütler arasındaki rütbeler el değiştirdiğinde bir araya geliyor. Artık Harabe benim ve Nicolai ile birlikte önümüzdeki hafta kendimizi resmen tanıtmak için Doğu Yakası'na uçuyoruz. Kendi kendimizi yönetiyoruz, ancak hesap verebilirlik bizi birbirimizi öldürmekten ve tüm ülkeyi biçmekten alıkoyuyor. Rakip bir eşkıyaya suikast düzenlemek mi istiyorsunuz? Harabe'ye sorun. Başkasının bölgesinden silah, uyuşturucu ya da kadın mı kaçırmak istiyorsunuz? The Ruin'e sorun. Kuralları çiğneyin ve The Ruin ile anlaşıp.

"Yeşil ışığı yak ve şu Montgomery'li kadını çıkar," diyor yarı şakayla. "O zaman bir enayi gibi izin istemeden istediğin kadına sahip olabilirsin."

Tek bir yudumda içmek için elime almadan önce soda parasını ödemek için bara biraz daha para atıyorum. Buz erimiş, şurubun üzerine oturmuş ve karbonatı sulandırıyor. Yudumlarken boğazımın arkası gıdıklanıyor ve gözlerim acıya karşı sulanıyor. Bardağımı tezgâha indirip ağzımı elimin tersiyle siliyorum ve Frank'in omzunu sıvazlıyorum. Önerisi bir yanıt gerektirmiyor.

"Sabah görüşürüz patron," diye sesleniyor arkamdan.

Coppola ekibine yemin ettiğimden beri ilk kez biri bana patron diyor. Çıkarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, kapının hemen dışında durup derin bir nefes alıyorum. Grand Haven özünde çürümüş bir yer ama manzarayı takdir etmemek elde değil. Pasifik Okyanusu caddenin hemen karşısında, bulutlarla kaplı gecenin altında bir boşluk gibi yükseliyor. Serin hava aşırı ısınmış tenimi ısıyor, tuz dudaklarımı öpüyor ve kıyıya vuran beyaz şapkallı dalgalar en tatlı tonuyla ona dokunmaya cüret edersem beni nasıl parçalayacağını fısıldıyor.

Motosikletim, bir Harley Davidson Street Glide Special, ön tarafa park edilmiş durumda. Eğer kalbim herhangi bir şeyi sevme yeteneğine sahipse, o zaman bu benim hayatımın aşkıdır. Kulübün marquee'sinin ışıkları parlak siyah kaplamada parlıyor, çamurluktan çamurluğa parılıyor. Motosikletimin görüntüsü ağzımın kenarındaki kıvrımı tam bir gülümsemeye dönüştürüyor. Ona yaklaşırken kollarımdaki gerginliği silkeliyor, motora binme ve motoru çalıştırma beklentisi dışında her şeyi bırakıyorum.

"Kim olduğunu biliyorum," diye sesleniyor denizle romantik bir barbarlık için savaşıyor bir ses arkamdan.

"Eğer bu doğru olsaydı, bana gizlice yaklaşmazdın," diyorum. Kollarımdan bir ürperti geçiyor ve bunun nedeni Harley'im değil.

Şeftali ve yaseminin yumuşak kokusu tuzlu havaya karışarak yanımdan geçiyor ve kaldırımdan inip bisikletime doğru adım atıyor. Yırtık kot pantolon, beyaz bir tişört ve benimkine benzer bir deri ceket giymiş olan Vera, parmağını benzin deposundan deri koltuğa doğru kaydırıyor. Uzanıp gece yarısı gökyüzü kadar koyu, beline kadar uzanan saçlarına dokunmamak için ellerimi birleştiriyorum. Ama aynı zamanda elimi köküne dolayıp çekmemek için de.

"Kızlar set arasında soyunma odasında senin hakkında fısıldaşıyorlar." Bisikletime yaslanıp ayak bileklerini çapraz yapıyor. Eğer benden korkuyorsa, bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor. "Sen RIP'sin. Alessi. Mafya tetikçisi. Sokaklar seni *Huzur İçinde Yat* diye çağırıyor."

Kırmızı ışıkların altında vücudunu esneten, döndüren ve yuvarlayan Vera bir metre boyunda görünüyordu. Yüz yüze bakınca 1.80'den biraz daha uzun görünüyordu ama kızın bana böyle yaklaşacak kadar taşakları vardı. Eğer daha az güzel ve meraklı biri olsaydı, bunlar onun son sözleri olurdu. Dikkatli davranması gerekiyor, yoksa hala öyle olabilirler.

"Ne mafyası?" Cesaretinden etkilenerek soruyorum. Kaldırımdan inerken ellerimi ceplerime sokuyorum, aslanın kendi etrafında döndüğü gibi onun etrafında dönüyorum.

Hedefi öldürmeden önce. "Etrafına bak bebeğim. Grand Haven tertemiz."

Omuz silkerek yanından geçerken Vera'nın menekşe rengi gözleri beni takip ediyor. "Bu, çizginin hangi tarafında olduğunuza bağlı."

Kimse bana bilerek sırtını dönmez. Ama bisikletin diğer tarafına geçtiğimde Vera'nın yüzünü bana dönmemesine şaşırıyorum. Vera yüzünü gece gökyüzüne kaldırıyor ve iç çekiyor, sıcak nefesi serin havada bulutlara dönüşüyor.

"O zaman bana adını söyleyecek misin?" diye soruyor. "Her şeyi yanlış bildiğim için."

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve göğsümle sırtı arasında sadece birkaç santim bırakarak üzerine çıkıyorum. Vera yakınlığım karşısında keskin bir nefes alıyor ve nefes alırken omuzları kalkıyor, küçük ve kırılabilir. Ama gerçek bir kendini koruma belirtisi göstermiyor. Dokunuşumdan kaçması gerekirken, saçlarının uçlarını parmaklarımın arasında ovuştururken hareketsiz kalıyor. Dişlerimi ona geçirip onu bir yemek gibi yemek çok kolay olurdu.

"Annem bana Rip adını verdi. Gerisi uydurma saçmalık."

Benim adım Rip. RIP değil.

Bu lakap uygun, ironik ve sadece bir tesadüf. Kim bilir, belki de ailem doğuştan kötü biri olduğumu hissetmiş ve beni uygun bir şekilde etiketlemişlerdir. Belki de doğduğum gün birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, *"Bu çocuk büyüyünce katil olacak. Medyaya oynayabilecekleri bir şey verelim."*

Kimse bana yüzüme karşı *huzur içinde yat* demiyor. Hepsi ima. Ama ailem bir şeylerin peşindeydi. Yirmi sekiz yaşındayım ve henüz bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalmadım, ancak medya hız cezası aldığımda RIP manşetlerine bayılıyor.

Başını yana çeviriyor ve ben de saçını bırakıyorum. "Demek mafya tetikçisi değilsin."

"Hayır, değilim." diye cevap

veriyorum. Artık değilim.

Şimdi çok daha kötüyüm.

"Buna inanmıyorum. Sen kesinlikle birisin." Arkasını dönerek ellerini koltuğun üzerine koydu ve beni kontrol etmek için öne doğru eğildi. Önce siyah Doc Martens ayakkabılarımı, sonra da vücudumu kaplayan dövmelerimi işaret ederek

"Bir yeraltı kralından çok bir motorcuya benziyorsun." diyor.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona bakıyorum. "Sen de kimsin lan?"

"Vera Monroe."

"Çok fazla soru soruyorsun, Vera Monroe." İsim yine uzun zamandır unutulmuş bir anıyı canlandırıyor.

Şüphelerini doğrulamadım ama bir tehdidin gölgesinde duruyor ve bunun farkında. Alt dudağını dişlerinin arasına alarak çiğniyor, telaşla değil, sanki iki yanlı yapboz parçasını birleştirmeye çalışıyormuş gibi. Birbirlerine iyi uyuyor gibi görünüyorlar ama bir terslik var. Dışarıdan bakıldığında bir erkeğe benziyorum. Yüzüm simetrik. Güçlü bir çenem, delici kahverengi gözlerim var ve benimle ilgili her şey mutlak, su katılmamış erkekliği haykırıyor. Ama benim varlığım onun kemiklerini sızlatıyor ve nedenini bilmiyor. Ama kimse bir kâbusa güzel bir yüz koyamaz.

Beni net bir şekilde göremeden önce Vera, yüzüne vuran bir çift far ışığına karşı gözlerini kısıyor. Siyah cip kulübün önüne park edene kadar elini ışığa karşı tutuyor. Camlar karartılmış ve plaka gizli. Yüksek sosyeteden birinin inmesini bekliyorum ama Vera bisikletimden uzaklaşıyor.

"Bu benim aracım," diyor pişman bir gülümsemeyle. "Belki seni buralarda görürüm, Rip Alessi, mafya tetikçisi değil."

"Bu senin erkek arkadaşın falan mı?"

"Hayır, o bir Uber."

"Hiç böyle bir Uber görmemiştim."

Geri çekilip göz kırpmıyor. "Bu lüks bir Uber. Kazançlı bir gece geçirdim."

Bir bacağımı motorumun üzerine atıp arkama yaslanıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Gümbürtü geceyi yarıyor. "Siktir et onu. Atla hadi."

RIP

Şoför şapkasının altında bir tutam beyaz saçlı olan DAHA YAŞLI SIYAH BİR ADAM, dizleri ağrıyarak topallayarak Suburban'dan çıkar. Kelepçelerini düz tutuyor ve sanki Vera için açacakmış gibi arka kapıyı işaret ediyor. Hayatımda hiç Uber'e binmedim ama ben bile gizli plaka ve şoförle gelmediklerini biliyorum.

Kickstand'i yukarı iterek motosikleti bacaklarımın arasında düz tutuyorum ve park yerinden geri geri çıkıyorum. Vera, kendi arabasıyla Harley arasında tereddüt ederek beni izliyor.

Kırmızı hap. Mavi hap.

Motorun gürültüsü arasında "Kaskım yok," diyor.

"Benimkini giy." Farımı yakıp onu beyaz ışığa boğuyorum ve sol heybeyi açıyorum. Kaskımı havaya kaldırarak, "Motosiklete bin. Seni eve götürüyorum."

"Buna gerek yok."

Kaskı gidona asıyorum ve kışımı park edip kollarımı göğsümde kavuşturarak beklemeye başlıyorum. Eğer benden uzaklaşmaya çalışırsa, onu geri sürükleyeceğim. Eğer cipin sürücüsü beni durdurmaya çalışırsa, dizleri onun en küçük sorunu olacak. Onun benim motoruma binmeyeceği bir senaryo yok.

Ciğerlerini havayla doldurduktan sonra hızlı bir el hareketiyle şoförü kovuyor ve ağır bir nefes vererek kabul ediyor. Kaskı alıp kafasına geçiriyor ve kayışı tek başına çenesinin altından geçirmeye çalışıyor. Bacaklarımın altındaki güç ve onun toka ile uğraşmasını izlerken hissettiğim eğlence arasında, öldüğünü düşündüğüm parçalarım yaşam belirtileriyle kıvılcımlanıyor. Başımı sallayarak göğsümdeki alışılmadık hafiflikle gülümsüyorum.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor, dilini ağzının kenarına bastırarak. Ellerini iterek kayışı yerine sabitlemeden önce sıkıca çekiyorum. "Beni doğruca eve götür Rip. Sabah kaçırmamam gereken bir randevum var."

"Söz vermiyorum."

Bir adım geri atarak başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "O zaman ben de onunla gidiyorum."

Bir anlık öfke avuç içlerimi ısıtıyor ve gecemizi mahvedecek bir şey söylemeden önce boğazımı temizliyorum. Ceketimin altından silah kabzaları çıkıyor, kim olduğumu hatırlatıyor ama hayatları mahvedecek bir şey yapmadan önce onları bir kenara koyuyorum. Seçeneklerini elinden almak için şoförü vurmamı engelleyen ne? Kaçabilir ama ben daha hızlıyım. Dövüşebilir ama ben daha güçlüyüm.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyerek kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Onunla gitmek istemiyorsun. Seni heyecanlandırıyorum. Bisikletim seni heyecanlandırıyor. Bin ve gidelim. Seni uygun bir saatte eve bırakırım."

"Gece yarısını geçti. Uygun zamanı geçtik." Bisiklete biniyor ve ayağını yere basmaya çalışırken Converse'inin ayak parmakları kaldırımında kayıyor. Sıcak nefesi enseme okşarken öne doğru eğilip şöyle diyor: "Bu benim için yeni bir şey. Doğru yapıyor muyum?"

"Motosiklete ilk kez mi biniyorsun?" Omzumun üzerinden soruyorum. Dizlerinin iç kısmı bacaklarımın dış kısmına sürtünüyor ve gerginlikten titreyerek beni sıkıca tutuyor.

"Lütfen, beni öldürme." Vera kollarını ortama doluyor. Başımı geriye atarak yüksek sesle gülüyorum, kendime engel olamıyorum.

Otuz dakika önce, onu parçalamaktan başka bir şey istemeyen bir grup ukalanın önünde sahnede bileğini kıran bir çift platformla yerçekimine meydan okudu ve en ufak bir irkilme bile yaşamadı. Motosikletimin arkasına binmenin onu bundan daha fazla korkutmasını inanılmaz derecede eğlenceli buluyorum.

Biri kaç kez onları öldürmemem için yalvardı? Onlarca kez mi? Yüzlerce mi? Birkaç yüz mü?

Sağır kulaklara düşer. Eğer kendini benimle yüz yüze bulursan, zaten ölmüşsün demektir. O noktada bu sadece bir anlam meselesi. Ama hiç kimse benden bu bağlamda hayatını bağışlamamı istemedi ve ben de hiç kimsenin nefes almasını şu anda istediğim kadar istemedim.

"Güvendesin." Parmaklarını ceketimden sıyrıyorum ve kollarını bana tamamen doluyorum. Tişörtümü tam belimin üstünde yumruklayıp yüzünü boynuma gömdüğünde, sıcak tenime gülümserken beklenti yüzümü ısıtıyor. "Sıkıca sarıl bana. Sakın bırakma."

Motorun gürültüsü, gecenin içinde bir şok dalgası gibi yayılan, okyanusu ve etrafındaki her şeyi susturan bir kükremeye dönüşüyor. Deri koltuğun altındaki titreşimi içimize çekiyoruz, iki elimizin arasındaki güçle titriyoruz.

Bacaklar. Tamamen uyanırken, vücudumuzdaki her sinir ucu adrenalinin kan akışımızı dozlamasıyla ateşlenir - daha hızlı gittikçe yoğunlaşacak bir telaş.

"Oh, bunu sevdim," diye fısıldıyor. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Tekrar yap."

"Ne dilediğine dikkat et," diye az önceki sözlerini tekrarlıyorum ve motoru vitese takıyorum.

Frank ve ekibimiz tam da beyaz saçlı şoför kasketini kafasından çıkarıp elinde çevirirken kulüpten çıkıyor. Otoparktan ana yola çıktığımızda Vera'nın müstakbel şoförü endişeyle bizi izliyor ama Frank ve diğer adamlarımız biz yolda kaybolurken bağırıp ıslık çalıyorlar. Övgüleri kulaklarıma ulaşmıyor ama yarın soru yağmuruna tutulacaklarını biliyorum.

Bisiklet birinci vitesten ikinci vitese, üçüncü vitese ve dördüncü vitese geçiyor. Vera'nın gömleğini tutuşu sıkılaşıyor ama rüzgâr onu yatıştırıyor, yüzünü okşuyor ve mutlak ağırlıksızlık anında omuzlarından saçlarını kaldırmak için ensesinden kayıyor. Yoldaki kırık çizgiler tam ortada tek bir sarı çizgi halinde bulanıklaşırken yan aynalardan onu izliyorum.

"Gözlerini aç," diyorum, şehrin kalbine giden bir otoyola doğru ilerlerken.

Penceresinden radar tabancası çıkan bir polis aracına yaklaşıyoruz. Saatte kırk beş mil hız sınırını aştık, ama benim daha büyük suçum kasksız motosiklet kullanmak. Geçerken devriye görevlisiyle göz göze geliyorum, rüzgâr saçlarımı okşuyor, bu memurun bizim maaş bordromuzda olup olmadığından emin değilim. Eğer beni kenara çekerlerse, bir sorun olacak. Vera ile gecemi sonlandırmaya henüz hazır değilim.

Memur biz giderken başını sallıyor, sendikanın kanundan ekstra bir koruma katmanı satın almak için her ay verdiği yüklü miktardaki parayı tahsil etme görevini görmezden geliyor.

"Benim dairem diğer tarafta," diyor Vera. Ölümcül tutuşu gevşeyince rahatlıyor ve yüzünü ceketinden kaldırıp etrafa bakmaya cesaret ediyor. Yüzümdeki sırıtışa bakıyor ve "Üzgün bile değilsin, değil mi?" diyor.

"Azıcık bile değil."

Okyanus solumuzdan geçiyor, deniz spreyi sokak lambalarının turuncu ışıltısı altında dans ediyor, sağımızdaki binalar ise Ana Cadde'ye yaklaştıkça büyüyor. Grand Haven, Kaliforniya, dışarıdan bakıldığında Silikon Vadisi'ne yakın bir başka teknoloji şehri gibi görünüyor. Kirayı yükselttik,

Yoksulları dışarı ittik ve eski anne ve pop mekanlarını ticari kafelere ve kimsenin gerçekten umursamadığı sanat galerilerine dönüştürmek için kapattık. Zenginlere, yükselişte olanlara ve bir sonraki büyük şeye hitap ediyoruz.

Bu bir hile.

Grand Haven organize suçların cirit attığı bir yer. Atık yönetiminden, sanat ticaretine ve her gün limana gelip giden ithalat ve ihracata kadar her şeyde elimiz var. Çete, kirli depolardan yasaklı içkileri bombaladığı günlerden bu yana çok yol kat etti. Artık şehrin en yüksek binasında dükkan açıyoruz.

"Beni nereye götürüyorsun?" Vera soruyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Balıkçı teknelerinin sabahki taze balık pazarı için avlarını boşalttıkları sırada ışıklandırıldığı marinanın yanından hızla geçiyoruz. Martılar teknelerin etrafını sarmış, motorun gürültüsüyle ciyak ciyak ötüyor ve foklar sudan havlıyor.

Liman hızla sanat bölgesine, alışveriş bölgesine ve nihayet finans bölgesine dönüşür. Yüksek binalar devler gibi birbiri ardına gökyüzüne uzanıyor, çoğu karanlık ve sabahın erken saatlerinde dünya hakimiyetine atlamak için pusuda bekliyorlar. Grand Haven'ın tam ortasındaki en yüksek binaya geldiğimizde yavaşlıyorum; okyanusu ve gökyüzünü ayna gibi yansıtan devasa bir yapı. Önünde park etmiş bir araç fark ettiğimde, bir blok ötedeki bankete çekiyorum.

"Kaliforniya'nın en güzel sahillerinin yakınında yaşıyoruz ve sen beni buraya mı getiriyorsun?" Vera küçük bir kahkaha atarak soruyor. "Seni romantik bir tip olarak düşünmemiştim ama bu..."

Omzumun üzerinden ona hızlıca bakıyorum. Burnunun ucu kızarmış ve gözleri sokak lambasının altında cam gibi. Rüzgârda savrulan yüz ifadesinden başka bir yere bakmak ne kadar zor olsa da dönüp Ridge & Sons binasına doğru başımı sallıyorum. "Oraya gidiyoruz."

Vera kaskı çıkarıyor ve saçlarını serbest bırakıyor, bisikletin üzerinde düz durmak için dizleriyle beni sıkıştırıyor. Midemde ısı birikiyor ve onu kucağıma çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Elimi gömleğinin altına sokuyorum. Dudaklarının tadına bakıyorum. Onu içten hissediyorum.

"İyi avukatlarla bir işin mi var?" diye soruyor, çenesini omzuma yaslamak için öne doğru eğilerek. Bu normalde tanıdıklar arasında yapılan bir jesttir, yeni tanışan iki kişi arasında değil. Ama bu onu rahatsız etmiyor.

Ben. Olmaması gerektiği gerçeği. "Bu saatte böyle bir yere nasıl girebiliriz ki?" diye soruyor.

Botlarımı yola dikerek motosikleti kaldırıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ridge & Sons gökdeleninin önüne park etmiş beyaz Lamborghini Huracan aniden ateş alıyor, gök gürültüsü gibi çatırdıyor. Parlak LED ışıkları caddeyi spot ışıkları gibi aydınlatıyor, net ve beyaz. Aynalardan oluşan duvardan yansıyan renk prizması, binanın ön girişinin açılması ve iki kişinin ortaya çıkmasıyla kesiliyor.

"İşte orada," diyor Vera yumuşak bir ses tonuyla. Kendini sırtıma yaslıyor ve kollarını tekrar etrafımda dolaştırıyor. "İşte şehirdeki en kötü kaltak."

Vera'nın bu gece sahnede yaptıklarını gördükten sonra, bundan şüpheliyim.

Ama Lydia Montgomery'nin şöhreti benimkinden daha fazla.

Şık.

Bu kadın çok şık.

O ışığa doğru adım atarken kelime dilimden geçiyor ama onu dişlerimin arkasına hapsediyorum. İyinin ve kötünün bu tarafındaki herkes Lydia'yı tanıyor ama o öyle bir kadın ki her seferinde onu ilk kez görüyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Uzun boylu, tertemiz ve jilet gibi keskin, onun varlığında dünya durma noktasına geliyor. Çünkü en önemlisi, o güçlüdür.

"Aramızda kalsın," diyor Vera, beni daha da yakınlaştırmak için avuçlarını karnıma bastırarak. "Bence her şeyi yanlış yapıyor."

Başımı çevirdiğimde burun buruna geldik. "Neyi yanlış yapıyorsun?"

Menekşe gözleri benimkilerle aramızdaki gerilimin hissedilir hale gelmesine yetecek kadar uzun süre buluşuyor ve sonra onları dudaklarıma indiriyor. "Hepsi," diyor. "Lydia, bin şu lanet arabaya," diyor bir erkek yeterince yüksek bir sesle.

sokaktan aşağı taşımak.

Talent Ridge. Ridge kardeşlerin en küçüğü. Çifte ajan.

Suçluluk duygusu boğazımın arkasında bir kaşıntı. Eklemlerimde bir ağrı. Kaşlarımın arasında bir kırıksıklık. Yetenek, geçmişimize ve şu anda birbirimizin hayatında paylaştığımız paylara rağmen, zaten yapılmış olanın geri alınamayacağını sürekli hatırlatan bir şey. Asla.

Lydia'nın yüzünü ellerinin arasına alan Talent, onun gözlerinin içine bakmak için dizlerinin üzerine eğilir. Beklediği tepkiyi alamaz ve elleri saçlarında arabanın etrafında dönerek sürücü tarafına doğru iter. Talent gergin. O ise soğukkanlı. Ve ona nasıl aşık olduğunu bilmiyorum.

Aletinizi büyük beyaz bir köpekbaliğına sokup kalbinizi yememesini ummak gibi bir şey olmalı.

"Cennette sorun olmalı." Araba hızla uzaklaşırken Vera iç geçirir. Görünürde kimse yokken bisikletten iner ve saçlarını düzeltir. "İçeri mi giriyoruz yoksa?"

Kısa bir yürüyüşten sonra Ridge & Sons otoparkındaki servis asansörünün erişim kodunu giriyorum.

Asansör kabininin gelmesini beklerken Vera bir o yana bir bu yana zıplıyor, sıcak nefesini ellerine veriyor. "Haneye tecavüz tanımlarımız çok farklı Rip. Ön taraftaki o güzel pencerelerden birini kırıp içeriği talan etmeyi dört gözle bekliyordum. Ama kalenin anahtarları neredeyse sende."

Asansörümüz bir ding sesiyle geldi ve önce onun binmesine izin vermek için kenara çekildim. "Kanunları bu işin dışında tutalım. Aramızda sarsıntılı bir ilişki var."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye dalga geçiyor.

Nasıl oldu da Ridge & Sons servis asansörüne bir striptizciyle düştüm?

Vera bileklerini kavuşturmuş, karşımdaki parmaklığa yaslanıyor. Bakışlarımla karşılaşmaktan korkmuyor, ağzımdan dikkati dağılmış bir şekilde başka tarafa bakan ilk kişi olsa bile. Hiçbir şey doğrulanmadı, ama kimliğim iyi saklanmış bir sır değil ve o yine de isteyerek kendini profesyonel bir tetikçiyle bir kutunun içine hapsetti. Düzgün ve dar biri bundan daha iyisini bilir. Bu sevimli adamın gerçek bir suçlu olduğunu anladıklarında kaçarlardı. Vera sadece köşedeki sessiz hoparlörü işaret eder ve "Klasik müzik olmadan biraz garip." der.

Saf bir kızdan daha sert. Trinity'de gangsterler için dans ederek öğrenilebilecek bir dayanıklılık pratiği ama Frank onun yeni olduğunu söyledi. Ve Vera'nın mafya doğumlu olduğuna ikna olmadım. O kızlar, Talent'inki gibi bir araba yerine benim motorsikletime binmeyi teklif etsem gücenirlerdi. Geveze, kendini beğenmiş ve sıkılmışlar.

Ama aileye bağlı olsaydı bilirdim. Hayatımın çoğunu bu bölgede geçirdim ve Vera gibi biri gözden kaçmaz.

"Nerelisin sen?" Sessizliği bozarak soruyorum. "Kaliforniya."

"Kaliforniya'nın neresinde? Orası büyük bir eyalet."

Başını yana eğerek gözlerini kısar ve "Neden?" diye sorar.

"Monroe senin gerçek adın mı?" Dudaklarımı yalıyorum. Bana nereli olduğunu sylemek zorunda değil. Yirmi birinci yüzyılda yız ve internetimiz var. Hiçbir Şey sır değil.

"Senden saklayacak bir Şeyim yok." Asansör duvarından bir adım uzaklaşarak dönmeye başladı. Tam önümde durmadan önce siyah saçları dönerken etrafında dalgalanıyor. "Beni korkutmuyorsun. Gözlerindeki o bakış beni korkutmuyor. Silahların beni korkutmuyor."

"Neden olmasın?"

Ceketimin yakalarını tutarak ayakkabılarının ucunda yükseliyor ve "Seni tanıyorum" diye fısıldıyor.

Kapılar açıldığında elimden kurtuluyor ve Kuzey Kaliforniya'nın en yüksek binasının çatısına adım atıyor. Rüzgâr saçlarını yakalıyor, başının etrafında döndürdükten sonra asansörden uzaklaşıkça tekrar omuzlarına döküyor. Sıcaklık yer seviyesinin altında ama aya bu kadar yakinken bu kadar soğuk olmasına kıyasla yaz sıcacı gibi geliyor.

Yasemin ve Şeftali, kokunun soğuk havada sürüklendiği asansör kabininden beni cezbediyor. Yanan dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve avının kokusunu alan bir avcı gibi içime çekiyorum. Boynumdaki nabız noktası zonkluyor, kaslarıma kan pompalıyor. Omuzlarım dikleşiyor, pazularım esniyor ve ayaklarım beni gölgeler arasında ilerleterek saldırmaya hazır hale getiriyor.

Ormandaki bir geyik kadar masum olan Vera, parlak kırmızı yanakları ve geniş, cam gibi gözleriyle omzunun üzerinden bakıyor. Soğuktan etkilenmemiş, gülümsemesinin altında dişleri takırdıyor. Gmleğimin yakasını boynumdan çekiyorum, diri diri yanıyorum. Aklı başında bir beyefendi olsaydım, ceketimi onunkinin üzerine giymesini teklif ederdim. Ama dudakları kıpırdadığında, kulaklarımda yankılanan kalbimin sesinden tek bir kelime bile duymuyorum. Adrenalin devreye girip mantığımın canına okudukça ses daha da yükseliyor.

Aptal kız.

Aptal orospu. Işığa doğru adım atıyorum.

Ve çatının çıkıntısına tırmanıyor.

"Yere akılmadan önce ölür mydm?" Uzun düşüşü düşünerek binanın yan tarafına bakıyor. "Yoksa bu bir efsane mi?"

Ses aceleyle geri dönüyor ve ben keskin bir nefes alırken soğuk hava ciğerlerimi yakıyor. "Yere yat."

Bulutlar bir esintiyle kaybolmuş, ufuktaki şehir ışıklarıyla bulanıklaşan kalın bir yıldız örtüsünü ortaya çıkarmıştır; Vera'nın performansı için bir fon. Vera binanın kenarında parmak uçlarına basarak ilerliyor, daha büyük adımlar atmadan önce ayağını dikkatlice test ediyor.

"Yapar mıyım?" diye tekrar soruyor, kendini dengelemek için ellerini uzatıyor. "Suikastçılar bunun gibi eğlenceli gerçeklerle uğraşır mı, yoksa sen sadece işaret edip ateş eden tiplerden misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak elimi uzattım. "Vera..."

"Açıp kapatabildiğin bir şey mi?" Göğsünü açıyor, kollarını başının üzerinde geriyor ve ellerini mükemmel bir daire oluşturacak şekilde konumlandırıyor. "Birini öldürmek üzereyken gözlerinin değiştiğini biliyor muydun? Ben buraya tırmanmadan önce olacak olan buydu, değil mi? Çok mu soru sordum? Merak mı ettin? Ben seni senin beni korkuttuğundan daha mı çok korkutuyorum?"

Sıkıntı beni boğuyor ve boğuluyorum, nefes yolumu temizlemek için öksürüyorum.

"Dans etmeyi kendim öğrendim." Ayağını öne doğru kaydırarak etrafında daireler çiziyor. Vera kollarını açarak dönüyor ve tekrar kollarını kapatarak dönüyor. "Dengesi ve üst beden gücü iyi olan herkes direk dansı yapabilir. Bale tamamen farklıdır. Balerinler doğar, yaratılmaz. Benim doğuştan yeteneğim var ama rekabetçi bir şekilde dans edemeyecek kadar kabayım. Gösteride yer almak için dövüşmektense önce birinin boğazını keserim. Hepsini istiyorum."

Sırtını dik tutuyor ve ellerini çıkıntının tepesine bastırarak hamle yapmaya başlıyor. Ayaklarını başının üzerine atan Vera, sırtı bana dönük bir şekilde takla atmadan önce bacaklarını iki yana açıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, bir adım daha atıyorum.

"Yine de iyiyim." Omzunun üzerinden bakarken bir tutam saç yüzüne doğru savruluyor. "Dikkatini çekecek kadar iyiyim."

"Herkesin dikkatini çektin." Kendi kalp atışlarımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Boğazımdaki çarpıntı dirseklerime, bileklerime, dizlerime ve ayak bileklerime doğru genişliyor, damarlarımda kan dolaşıyor. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde.

Omuz silkiyor. "Peki ya sen Rip? Öldürmek için mi doğdun yoksa yaratıldın mı?" "İkisi de," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Ayak topuklarına kadar yükselen Vera, sağ ayakkabısının ucunu karşı dizinin iç kısmına degecek şekilde kaldırır ve tek ayağı üzerinde dengede durur. Güçlü bir

Bir rüzgâr, bir deprem, lanet olası bir kas spazmı onu uçuruma sürükleyebilir, ama o formunu mükemmelleştirmek için endişeleniyor.

"Çenemi yeterince yüksekte tutuyor muyum?" diye merak ediyor.

"Sen kafayı yemişsin," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve tek ayağı üzerinde dengede dururken kollarını iki yanına indiriyor. "Belki," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ama ben böyle doğmadım, böyle yaratıldım."

Sessiz anlarımda aklımdan çıkmayan bir kişi dışında, öldürdüğüm insanlar üzerine düşünmem. Onlar bir kontrat. Banka hesabıma yatırılan bir para. Sona giden bir yol. Vurmak bir işten başka bir şey değildir ve iş bittiğinde eve gidip mışıl mışıl uyurum. İster doğal nedenlerle olsun ister sonuç, her gün insanlar ölüyor. İlk sözleşmemden bu yana geçen on yıl içinde bir kez bile ölümün kalıcılığını düşünmedim. Bir kez bile birinin ölmesine izin vermek yerine onu kurtarmayı düşünmedim.

Vera kayana kadar.

Zaman tek bir nefes için durur, gözlerimizin buluşmasına yetecek kadar uzun. Sonsuzluğun ezici ağırlığını hissetmeye yetecek kadar uzun.

Onu henüz bırakmak istemediğimi anlayacak kadar uzun.

Vera ciğerleri iflas edene kadar çılglık atıyor ve soğuk, yasemin ve seftaliye yaptığı gibi sesi rehin alıyor. Korkusunun delici çınlaması yıldızları paramparça eder ve sönmekte olan korları siyah gökyüzünden yağmur gibi iner. Ay ışığı kapanır ve dünya kendi ekseninde dönerek yörüngesinden çıkar. Okyanus onu bir dalgayla alıp götürmeye geliyorsa, orospu çocuğu çok uzun sürüyor.

Kurtar onu.

Onu kurtar, diye fısıldıyor küçük bir ses kafamdaki karmaşanın içinden.

Kurtar onu.

Kurtar onu.

İleri atılmak zamanı harekete geçiriyor ve Vera geriye düşerken iki eliyle uzanıyor. Farkına vardığında kocaman gözleri yumuşuyor - işte bu, bu son - ve iyi ki ona aşağı inerken ölmeyeceğini söylememişim. Düşme durduğunda ve düşme başladığında yerle buluşacağını ve bunu hissedeceğini bilmesine gerek yok.

Çıkıntıya çarpıyorum, botlarım duvarla güvertenin birleştiği eğime sıkışıyor. Kenara doğru eğilip kollarımı açtım. Beton bariyer üst baldırlarımı kesiyor ve diz kapaklarımı eziyor, ama bir şey

acıya rağmen beni ileri itiyor. Parmak uçlarım gömleğinin önünü süpürürken ayaklarım yerden kesiliyor ve o benden uzaklaşıyor.

Eğer o batarsa, biz de beraber batarız. Ve ben bu gece ölmeyeceğim. Dirseğini kavrayıp, momentumla sıkıca sarılıyorum. Yerçekimi karşı koyuyor, dişlerini içime geçiriyor, kasları kemiklerden ayırıyor. Pes etmiyorum ve onu tamamen kaybetmeden hemen önce Vera parmaklarını ceketimin içine sokuyor.

"Bebeğim, gitmeme izin verme. Sıkı tutun. Dayan," diyorum dişlerimi sıkarak.

Vera çıkıntıya çarpıyor ama striptiz direğini tutmak için kullandığı üst beden gücüyle bana tutunuyor. İyi ki balerin değil. Onu kollarımın arasına alıp yüzümü saçlarına gömüyorum ve eşikten düz zemine taşıyorum.

"Beni bırakma," diye haykırarak kollarını boynuma doluyor. Omuzlarıma sarılıyor ve bacaklarını etrafıma doluyor. "Henüz değil. Beni yere bırakma. Aman Tanrım, beni bırakma, Rip."

Eğer daha küçük olsaydı, onu kaburga kemiklerimin arkasına kafeslerdim, böylece hiçbir şey onu tekrar tehdit edemezdi. Çünkü evrenin umurunda bile değil. Vera'yı çenemin altına sıkıştırıyorum, kollarımla kuşatıyorum ve göğsüme yaslıyorum, gözlerim dolaşüyor, kalıcı bir tehdit arıyor. Tek bulduğum yıldızların yerinde durduğu, Ay'ın bozulmadığı ve gezegenin kendi eksenini üzerinde olduğu. Ve okyanus... Okyanus kimseye hizmet etmiyor.

Bu lanet olası binayı tuğla tuğla yıkacağım. Kollarımdaki titreyen kızın bedelini bir şey ödeyecek.

Eli ceketimin içine kayıyor, silahımı hissettiğinde duruyor. Daha yüksek sesle ağlamadığında, daha yüksek sesle çılgılık atmadığında ya da kaçmadığında, tehdidin zaten kollarımda sıkışıp kaldığını fark ediyorum. Bu gece hayatlarımızı yerçekimi almadı. Beni rasyonaliteden arındırdı ve en çıplak halimle beni çözülmüş bıraktı.

Düşmesine izin vermeliydim.

Ellerimi üst kollarına dolayarak, küçük kemikler kırılmadan hemen önce bükülene kadar sıkıyorum ve onu ayakkabılarının üstüne kaldırıyorum. Menekşe gözleri eriyor, göz bebekleri genişledikçe kararıyor ve nefesi kesiliyor. Ama neler olduğunu sormuyor. Bunun ne olduğunu biliyor. Sorun da bu zaten.

Onu kendi etrafımda döndürüyorum, vücudumu onunkinin hatlarına uyacak şekilde kıvrıyorum. Gidecek hiçbir yeri olmadığı için kurtulmak için mücadele etmiyor.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye fısıldıyor titrek bir nefesle.

Sol kolumu göğsünde kilitleyerek, sağ elimi köprücük kemiklerinin arasındaki çukur noktaya sokuyorum. Yutkunuyor, hassas kemikleri masaj yapıyor

Parmaklarımın uçları yukarı, yukarı, yukarı hareket ederek kalp atışlarının hızlanmasını geçip çenesinin her iki yanında dinleniyor. Başını omzuma yaslamak için geriye yatırarak, kontrolün bende olduğunu anlamasına yetecek kadar baskı uyguluyorum. Ama bu onu bayıltmaya yetmiyor. Henüz o noktaya gelmedim.

"Yüksek sesle dilek dilemek mi?" Ben soruyorum.

Burnundan nefes alıyor, bileklerimi sanki onları koparabilecek kadar güçlüymüş gibi tutuyor. Nabızı hızla atıyor, kemikleri titriyor, gözleri bir çıkış yolu arıyor-Vera uygun bir şekilde korkuyor. Vücudundan yayılan korku damarlarımdaki kanı eritiyor ve aletim beline doğru sertleşirken alnımı şakağına dayıyorum.

"Seni inciteceğim." Gözlerimi kapatıyorum ve onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Senin için önemli olan her şeyi çalacağım, hayatını sona erdireceğim ve asla bulunamayacağından emin olacağım. Ben lanet olası bir mafyayım, Vera. Hiçbir şey beni geçemez, hiçbir şey benden kurtulamaz ve sen de bir istisna değilsin."

Ağzını açıyor ama ağzından çıkan tek şey soğuktan gelen buğu.

"Seni benimle sevişmen için kim gönderdi?" Onu vücudumla çıkıntı arasına sıkıştırdım. Kenardan ötesini göremiyor ama göğsü kabarıyor. "Seni geri atabilirim ve gün doğmadan ortalığı temizletebilirim. Seni kim gönderdi lan?"

"Hiç kimse." Bana bakmak için başını çevirmeye çalıştı ama ben Kavrama.

Yemeğimle oynamak hiç bu kadar iştah açıcı olmamıştı, ve açlıktan ölüyorum. Eğer oyun oynayacaksa, bu gece onun canından fazlasını alacağım.

Her şeyi alacağım.

"Rip," diye mırıldanıyor ve avucumun içinde yalvarışının titreşimini hissediyorum. Doğrudan sikime uzanıyor ve burnumu kulağının kabuğunda gezdirerek inliyorum. Vera fısıldıyor, "Beni kimse göndermedi."

Soğuk esinti zihnimin içinde yanan ateşi söndürmeye yetmiyor. Alevler içinde kalan elim boğazından ağzına doğru kayıyor. Parmaklarımın ucuyla Vera'nın dudaklarını ayırıyorum, bana açılana kadar dişlerine bastırıyorum. İzinsiz girdiğim için beni ısırtıyor ama bu sadece açlık sancılarını şiddetlendiriyor.

"Beni yenemezsin." Parmaklarımı daha uzağa batırıp dişlerini keserken yüzünün yan tarafını öpüyorum. "Lanet olası boğazından aşağı uzanıp kalbini içeriden sıkacağım. Sonra onu söküp çıkarmadan önce benim hissettiklerimi hissedeceksin."

İzinsiz girdiğim için sızlanarak gözlerini kapatıyor ve gözlerinden akan yaşları itiyor. Tutuşuma karşı kıvranıyor, ayaklarını tekmeliyor ve kollarımı pençeliyor. Ta ki rengini kaybetmiş gözleriyle bana bakana kadar ve ben siyah havuzlarda boğulana kadar. Vera'nın bileklerimdeki tutuşu gevşiyor ve kalçalarını yuvarlayarak ağrıyan sikimi okşuyor. Dilini çıkarıp parmaklarımın arasını yalamadan önce parmaklarımı emiyor ve onları daha da geriye itiyor. Dilini orta ve işaret parmağımın etrafında döndürerek onları emiyor ve inliyor.

Göz kırpıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, ona doğru itiyorum.

Parmaklarımı ağzından çekerek dudaklarını yalıyor ve gülümsüyor. "Sana beni korkutmadığımı zaten söyledim. Ben senin düşmanın değilim."

Bir bak.

Bir

duraklam

a.

Bir nefes.

Onu öpmek ölümü öpmek gibi.

Vera'nın dudakları dudaklarıma değdiği anda, bir cinayetten sonra içimde kalan tatlı hüznü tanıyorum. Cennet ve cehennem arasında var olmanın heyecanı. İlk emre sırtımı dönmek ve bunun beni çok geçmeden yakalamamasını ummak. Bu bir tanrı olmak. Bir şeytan. Kader. Vera'nın öpücüğü, şimdiye kadar sadece kendi başıma bulduğum güce dokunmaktır.

Saklanabileceğim bir yer.

Kendim olabileceğim bir yer.

Öpücükten koparak başını omzuma yaslıyor ve ciğerlerine hava çekiyor. Kalçalarımı yuvarlayarak, elim kalçalarının arasındaki tepe noktasını bulup masaj yaparken sikimi poposuna doğru itiyorum.

"Daha sert," diye haykırıyor, elimi okşuyor. Vera geriye uzanıyor, ceketimin yakasını kavırıyor ve beni inanılmaz derecede daha yakın tutuyor. Kalçalarını ileri geri sallayarak az önce emdiği parmaklarını kuru kuru sikiyor. Alaycı bir gülümseme ağzının köşesini kıvrıyor ve soluk soluğa fısıldıyor: "Bu kadar mı? Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Boştaki elimi gömleğinin altından geçirerek, kalbini almam gerekiyormuş gibi göğsünü sıkıyorum. İçgüdüyle ya da çaresizlikle hareket eden Vera sırtını dikleştirip bacaklarını ayırıyor ve elimi kot pantolonunun önünden aşağıya davet ediyor. Çıplak amını avuçluyorum, farklı bir çift dudak ayırıyorum, sonra onu

Parmaklarımla. Onu iliklerine kadar doldurarak, şarkı söylemesini sağlayan noktayı bulana kadar parmaklarımı kıvırıyorum, başparmağımı klitorisine bastırıp ovuyorum.

Tutuşunu gevşetip elini enseme gezdirirken ceketimdeki kavrama nazikleşiyor. Mükemmel bir ritimle sallanıyoruz, ileri yuvarlanıyor, geri itiyor ve daha derine itiyoruz. İç duvarları etrafımda sıkılaştığında, Vera alt dudağını ısırtıyor ve avucumun içinde çözülüyor.

Haykırır ve bu sefer ay kesinlikle kapanır.

RIP

"Oakland'a ne kadar hızlı gidebilirsin?" Coppola suç ailesinin reisi Nicolai Coppola soruyor.

Cep telefonumu yüzümle omzum arasında tutarak saatime bakıyorum. Saat sabahın biri, Vera Monroe'yu Grand Haven'ın dış kenarındaki sarı beyaz Queen Anne'in önüne bırakmamın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmiş.

"Beni doğruca eve götürseydin seni içeri davet ederdim," demişti geri geri ön kapıya doğru yürürken. Dudakları öpücükten şişmişti ve gömleğinin yakası gerilmişti. *"Ama erken kalkmam gerekiyor."*

Öğleden önce sevkiyatımızı rıhtımdan aldıktan sonra, araba parçası olarak etiketlenmiş altı ahşap kasayı şehrin dışındaki özel bir depoya naklettirdik. Kuruluşun meraklı gözlerden uzakta, dönüşümlü olarak kullandığı pek çok mülkten biri. Dün gece Trinity'de parti yapan ekip, sandıkları açarak bu ateşli silahlar sokaklara çıkmadan önce uzun bir envanter ve kalite kontrol gecesi için hazırlandı.

Kulak mesafesinden uzaklaşarak, "Otuz dakika." dedim.

"Yirmi daha iyi." Nico iç geçirir. Telefonda bardağın içinde dönen buzun sesi geliyor.

Zifiri karanlık bir gökyüzünün altında, sadece üst kapının üzerindeki sarı-turuncu güvenlik ışığının aydınlattığı depodan çıkıyorum. "Ne var ne yok?"

"Arka bahçemizde bir Cisneros'u işaretledim. Oakland tarafsız bölge, ama o orospu çocuklarının çok yaklaşmasını istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diye açıklıyor. Sesi uykudan kalınlaşmış ve esniyor. "Kontrol et ve rapor ver."

"Peki ya sevkiyat?"

"Hasar bunu halledebilir, Rip," diyor küçümseyerek. "Neden bu pisliği denetliyorsun ki? Ayrıca bu saatte ayakta ne halt ediyorsun? Seni evde yakalayacağımı sanıyordum."

Aklımı bir kızdan alamıyorum.

Harley'imın anahtarları için ceplerimi yoklarken, "Ne bulursam sana haber veririm," diyorum.

"Güzel." Nico kıkırdar. "Çabuk ol ve biraz uyu. Uçağımız öğlen kalkıyor. Ne de olsa sadece ikimiz varız."

"Ne hakkında-?"

"Cisneros'u hallettikten sonra beni ara, olur mu?" Nicolai sözümü kesti. "Ve o orospu çocuklarının bir daha Grand Haven'a bu kadar yaklaşamayacağından emin ol."

Geliş ve gidişlerimi bildirmek hiçbir zaman iş tanımımın bir parçası olmadı ve şimdi başlayacağım bir alışkanlık da değil. Motosikletim yola çıktığımı duyuruyor, motoru dönüşlerle boş arazide kükrüyor. Farlar bakımsız otoyolu bir spot ışığı gibi aydınlatıyor, yolun her iki tarafındaki yoğun ağaç örtüsüne ışık huzmeleri fırlatıyor.

Otoyola çıkıyorum ve gaza basıp şehre doğru ilerliyorum. Odak noktam bölgemize yaklaşan izinsiz girenler olmalı ama Vera Monroe'dan başka bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum.

"*Yabancı olma Rip,*" dedi ayrılırken.

Düne kadar, Coppola tacını almanın son zamanlarda başıma gelen en heyecan verici şey olduğunu düşünüyordum. Sonra Vera kırmızı ışıktaki dans ederek hayatıma girdi ve en son ne zaman birinin düşüncelerimi onun gibi tükettiğini hatırlamıyorum.

Ona güvenmiyorum, ama onu büyük bir damlanın kenarında tutmama ve gülümseyerek parmaklamama izin verdi. Yumuşak dudaklarını hissetmek, teninin tatlı tadı ve doruğa ulaştığında adımı fısıldaması beni ikna etmesine yardımcı oldu. Ama ben ona izin verdiğim için canlı çıktı. Vera oynamayı seviyor ve ben de oyundayım. Şimdilik.

Eğer saklayacak bir şeyi varsa, bunu o zaman öğrenir ve hallederim.

Vera içeride kaybolmadan önce, "*Beni nereden bulacağımı biliyorsun,*"

dedi. Şehir sınırlar vardır Görünmez. Hiçbir şey ayırır Büyük Haven gelen

Oakland'da bir karşılama tabelası ve dört yol kavşağı var. Ama manzaradaki değişiklik hemen fark ediliyor. Yüksek binalar köhne alışveriş merkezlerine dönüşüyor. Lüks sahil restoranları, içki dükkanlarına ve sokak satıcılarına dönüşüyor. Her köşe başında kefil ve nakit avans dükkanları var. Grand Haven sabahın bir buçuğunda mışıl mışıl uyurken, Oakland bu saatte gelişiyor.

Tüm otoparkları işgal eden araba kulüpleri, sokak çeteleri ve gece vardiyasında çalışan normal siviller bisikletimi kaldırımlardan ve mağazalardan gözlüyor

Pencereler. Bana yaklaşmayacaklar. Yanıma yaklaşmazlar. Hiçbir akli başında insan gecenin bir yarısı Oakland'da tek başına at sürmez. Gerçek organize suç ile bu piçlerin yaptıkları arasında fark var. Nereli olduğumu bilmeleri için tek bir işaret bile yapmama gerek yok. Coppolalar saygı bekliyor.

Ben kralım.

Kimse kraliyet ailesiyle uğraşamaz.

Ama sokaklar konuşur. Eğer şehirde hala bir Cisneros varsa, burada olduğumu bilirler ve bana gelirler.

Bisikletimi Valentino'nun önüne park ediyorum, bölgedeki en iyi dondurmayı servis eden yirmi dört saat açık bir pizzacı. Fırınlanmış ekmek ve erimiş mozzarella peyniri kokusu pizzacıdan içeri adımımı atar atmaz ağzımı sulandırıyor. Yuvarlak göbeği ve seyrelmiş saçlarıyla yaşlı bir adam olan sahibi mutfaktan koşarak çıkıyor ve beni karşılarken ellerini önlüğüne siliyor.

"Senin için ne yapabilirim, Rip?" diye soruyor zoraki bir hevesle. Çabasına saygı duyuyorum. "Müesseseden. Ne istersen."

"Gerek yok Mikey, ama teşekkürler." Tezgâhın üzerine yüz dolarlık bir banknot atıyorum. "Bana bir kaşık limonlu dondurma verir misin?"

"Hemen geliyorum patron." Parayı tezgâhın üzerine bırakıyor. Parmağını başının yanında sallayarak, "Bu benim nonna'mın tarifi. Ruhu şad olsun."

Valentino'ya her gittiğimde yaptığı gibi aile geçmişini anlatıyor. Büyükannesinin İtalya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettiği kısma geldiğinde Mikey gururlu bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. Omzumun üzerinden geçen bir şey dikkatimi dağtınca gülümsemesi azalıyor.

Yalnız değiliz.

"Tekrar teşekkürler," diyorum fincanı ondan alırken. "Bu gecelik kapatıyorum. Çok fazla çalışıyorsun. Bu senin için iyi değil."

Ağzıma bir kaşık limonlu buz atarak dışarı çıkıyorum ve arkadaşlarımı görmezden geliyorum. Evimize davetsiz geldiler. Tatlımı bitirmemi bekleyecekler.

Anthony Cisneros da benim kadar rahatsız olmamış gibi davranıyor, ben vitrine yaslanıp Nonna Valentino'nun meşhur limonlu dondurasının her lokmasının tadını çıkarırken kaldırımın kenarında duruyor. Tanrı onu, iki sentten başka bir şey almadan okyanusu aştığı için korusun. Tanrı onu korusun.

"Bunu denediniz mi?" Plastik kaşıkla gelatoyu gösteriyorum.
"Yiyebileceğinin en iyisi."

Anthony ellerini belinde kavuşturmuş, burnunun ucundan beni izliyor.
"Daha iyisini yemiştım."

Yalancı.

Son lokma için dondurma bardağımın dibini kazıyarak, çöpü atmadan ve başparmağımla ağzımın kenarını silmeden önce bitirdiğimi gösteriyorum. Sonra onun yanında duran iki adama aldırmadan işe koyuluyorum.
"Oakland'da ne yapıyorsun?"

Eyaletin bazı bölgeleri İrlanda ve Rus mafyaları ile diğer küçük sendikalara ayrılmıştır. Ancak Kaliforniya ağırlıklı olarak İtalyan Mafyası tarafından kontrol edilmektedir. Coppolalar ve Cisnerolar Kaliforniya'yı kuzey ve güney olarak ortadan ikiye bölmüş durumda. Tarihimiz çok eskilere dayanıyor ve barışımız ne kadar zayıfsa o kadar karanlık. Burası büyük bir eyalet ve örgütlerimiz daha fazla toprak elde etme şansından başka bir şey istemezler - oyun alanını düzleştirmek. Bu yüzden alt patronlarından gelen hazırlıksız ziyaretler cevapsız kalmaz.

"Gezmek için." Omuz silkiyor, burnunun üstünden beni süzüyor. Benden yaklaşık on yaş büyük, siyah gözlü, siyah saçlı, omzunda bir çip var.

Korumalarından biri kapalı yumruğunun içine gülerken, *Amerikan Sapiğı kılıklı* bir orospu çocuğı olan diğeri, sanki onu rahatsız ediyormuş gibi oluklardaki çöplere ve kirli kaldırımlara bakıyor.

"Ziyaret saati sona erdi. Gitme zamanı" diyorum.

Anthony bana "Burası tarafsız bölge, RIP," diye hatırlatıyor.

"Burası tarafsız bölgeydi." Yanımdaki silahı göstermek için ceketimi açıyorum. Silahlar onları korkutmuyor ama bir silahla yapabileceklerim korkutuyor. "Sınırlar kapalı, orospu çocuğı."

Psikopatla bakışmak için omzunun üzerinden bakıyor. Anthony bakışlarını yavaşça bana çevirmeden önce sessiz bir sohbete dalıyorlar. "Sende bize ait olan bir şey var. Onu geri istiyoruz."

"Mümkün değil. Görünüşe göre buraya boşuna gelmişsin." Ayaklarına tükürdüm. "Coppolalar bir Cisneros'a ait olan hiçbir şeyle uğraşmaz."

"Ya mülkümüzü geri verirsiniz ya da onu almaya geliriz" diye ısrar ediyor.

Kişisel alanına girerek ondan bir santim daha uzun duruyorum ve gülümsüyorum. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Burnunun kenarını sıkan Anthony iç geçirir. "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Başımı hızlıca sallayarak "Hayır." dedim.

Dördümüz dışında görünürde başka kimse yok. Ama üzerimizde gözler var. Işığın altında durmaktan korkanlar, gölgelerde saklananlar ya da kapılardaki gözetleme deliklerinden ve tozlu pencere uygulamalarının arkasından bizi gözetleyenler. Ailelerimiz savaşı önlemek için olağanüstü önlemler aldı, ancak sokaklar beklentiyle uğulduyor. İlk kim saldıracak? Kim bunun gerçekleştiğine şahit olduğunu söyleyebilir?

"Yemin ettiğini duyduk," diyor Anthony. Aramıza mesafe koyuyor, savunmacı bir ifadeyi eğlenceli bir ifadeyle değiştiriyor. "Nico Coppola onun kaslarını aldı ve onu bir adam yaptı. Borgata ne zamandan beri yarı İtalyanları işe alıyor? Ben şöyle düşünüyorum. Bence kıyafetiniz zayıf. Nico korkuyor ya da sana tuzak kuruyor. Hangisi?"

Başımı arkaya atarak, Vera'nın bir gece önce onlara söylediği gibi aya ve yıldızlara gülüyorum. Ama hiçbir şey komik değil ve bu yüzden gülmeyi bırakamıyorum. Ta ki ben gülene ve hava basıncı ruh halimle birlikte değişene kadar, alçak ve kavurucu bir sıcak. Gece hareketsiz, sessiz, tek ses elektrik hatlarının inip çıkması.

Anthony bile emin görünmüyor.

"Oh, önemli olan yerde İtalyan'ım." Taşaklarımı tutuyorum. "Kelimelerini akıllıca seç Cisneros, çünkü bundan sonra ağzından çıkacakları beğenmezsem, kafanı uçurmadan önce bu İtalyan sikiyle boğulmanı sağlarım."

Sapık ellerini yumruk yapıyor ve ben de onu bu koca aleti emmeye davet ediyorum.

"Bu bir nezaket ziyaretiydi," diyor Anthony. Kolunu uzatarak köpekleri geri çağırıyor. "İşler kontrolden çıkmadan önce."

"Ben şöyle düşünüyorum," diyorum, sözlerini ona karşı çevirerek. "Bence sen saçmalıyorsun. Hâlâ yürüyecek bacakların varken git çünkü sabrım tükendi. Ve patronuna söyle, bir daha bir Cisneros davetsiz gelirse, onları parça parça geri göndereceğiz. Zaman değişti, orospu çocuğu. Bu dumanı istemezsin. Güven bana."

"İşler senin için iyi bitmeyecek, RIP," diye uyarıyor Anthony, görünüşe göre tehdidimden etkilenmemiş. Benim için sorun değil. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemezdim. "Bizim olanı almak için geri döneceğiz."

Cebimden çıkardığım bandanayı sallayarak ağzımın ve burnumun etrafından sıkıca geçiriyorum ve uçlarını başımın arkasında bağlıyorum. Bacağımı Harley'in üzerine atıp kaskımı çenemin altına sabitledikten sonra ayaklığı kaldırıp motoru çeviriyorum.

"Bunun üzerinden geçtik," diye hatırlatıyorum ona, freni tutarken arka tekerleğimin patinaj yapmasına izin veriyorum. "Senin çöpün bizde değil."

Şehre döndüğümde saat sabahın üçünü geçiyordu. Bütün bir gün ondan uzak kalmayı başarmıştım ama eve gitmek yerine Trinity'ye doğru yola çıktım. Vera'nın bu gece çalışıp çalışmadığından emin olmanın bir yolu yok ama bana onu bulmamı söyledi. İşte buradayım, buluyorum.

Uzun süre bakmama gerek kalmadı. Otoyoldan çıkarken, dün gece onu almaya gelen aynı model SUV'un kulübün önüne park ettiğini fark ediyorum. Beyaz saçlı şoför ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ön tampona yaslanmış, kötü bir takım elbise giymiş daha genç bir adam var. Vera kaldırımında oturmuş, ayak bileklerini kavuşturmuş, yüzü gökyüzüne dönük, ay ışığını içine çekiyor.

"Neredeyse senden vazgeçiyordum," diyor vardığımda, bisikletimi ayaklarının dibinde durdurarak. Vera'nın şoförü dik duruyor, o atlarken vahşi gözlerle bakıyor. "Zavallı piç kurusu bir saattir beni bekliyor ama senin geleceğini hissediyordum."

Kaskı çıkarıp geri veriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken sürücüyü süzüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve geri çekilerek aracın diğer tarafına doğru koşturuyor. Bana kalırsa, onu eve götürmekten o sorumlu. Bu da onun güvenliğinden ve sağlığından sorumlu olduğu anlamına geliyor. Onun savaşımadan gitmesine izin verdiği için boynunu kırmalıyım, sanki bir gece önce ölümü aldığımda bir araba kapısı onu benden kurtarabilirmiş gibi.

Ama Vera kollarını etrafımda dolaştırıp çenesini omzuma dayadığında her şey unutuluyor.

Sonra... sonra sadece yasemin ve şeftali var.

ÇÖLLEŞME, New York sahtekârlar ve suçlular için bir mekândır.

Bu yer hiçbir zaman oylamaya sunulmadı ya da herhangi bir nedenle toplanma yerimiz olarak seçilmedi. Sadece öyleydi. Şehir ahlaksızları çağırıyor.

Bir zamanlar tarım açısından zengin olan Desolation, buhrandan çok etkilendi ve asla toparlanamadı. Çiftlikler kurudu, mezbahalar ve et paketleme tesisleri kapandı ve topluluk yoluna devam etti. Şimdi geriye, yıllarca ihmal edildikten sonra güneşten ağarmış ve ufalanmış terk edilmiş fabrikalardan başka bir şey kalmadı.

Karartılmış bir Mercedes Benz olan kiralık arabamız, boyası dökülmüş ve dış cephesi kırılmış küçük dükkânların yanında göze batıyor. Ama burada yaşayan insanlar başka yöne bakmayı biliyorlar. Gangsterler manzaranın bir parçası.

"İlk seferin mi?" Nico manzarayı görmezden gelerek soruyor. Ceketinin yakasını kaldırıyor ve bir matarayı cebinden çıkarıp kapağını kapatmadan önce yolcu koltuğuna gömülüyor.

"The Ruin ile mi? Hayır," diyorum, tek taraflı bir trafik ışığında yavaşça duruyorum. Kış esintisinde gıcırıyor, elektrik kablosu üzerinde ileri geri sallanıyor. "Babana birkaç kez eşlik ettim. Kendi ekiplerinin dışında birine ihtiyaç duyduklarında diğerleri için işler yaptım."

Nico başını sallıyor, bir yudum aldıktan sonra tıslıyor. Boynunda yeni bir dövme var, dua eden eller ve bir tespih. Nicolai dini dövmelerle kaplı, yaşadığı hayat için Tanrı'yla bahse girme girişimi. Yargı günü geldiğinde, vücudunda neyin işaretli olduğunun bir önemi kalmayacak. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

Kasap ve Oğlu yazan soluk bir reklam panosunun yanından geçerken güneş batıyor ve şehrin eteklerinde eskiden et paketleme bölgesi olan ıssız bir fabrikanın önüne park ediyoruz. Bakımsızlık tuğla binayı bir kâbusa dönüştürmüş. Çatının tüm bölümleri eksik, pencereler kırık ve çevre, eskiden park yeri ve yürüyüş yolları olan yerleri geri kazanmış.

Arabayı park ederken, "Artık Grand Haven'da değiliz," diye mırıldandım.

"Hadi şu işi bitirelim." Nico yün ceketini düzeltiyor, isteksiz selefinden olmak için doğduğu patrona geçiş yapıyor. İki kişiliği arasında kolaylıkla ve kusursuz bir zamanlamayla geçiş yapıyor. Eli kapının üzerindeyken bana dönüyor. "Dişlerimde bir şey var mı?" Gülümsüyor.

Pislik.

Arabadan iniyorum, ayağa kalkınca takım elbise ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Ayağımdaki tasarım ayakkabılar farların ışığında parlıyor, kuru yaprakları ve kayaları kırmızı tabanlarının altında eziyor, tıpkı bu takım elbisenin lanet ruhumu ezdiği gibi. *Duruma uygun giyin*, demişti Nico. Yemin ettiğimde, Coppola suç ailesini sonuna kadar temsil edeceğime söz vermiştim. Ve görünüşe göre, bunu Doc Martens'le yapamam.

"İyi görünüyorsun," diyor Nico, yanımda dururken.

Kravatımı çözerek harap binaya bakıyorum ve "Danışmanlarımız istediğimiz gibi burada olsalardı daha iyi görünürdük" diyorum.

Nico ağzına bir nane şekeri atarak nefesindeki likör kokusunu maskeliyor. Naneyi dişlerinin arasında kırarak omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Güç kimse için durmaz ve danışmanlarımız iki güçlü orospu çocuğu."

"Bu hikayeyle mi devam edeceğiz?" Gülerek soruyorum. Fabrika girişine doğru yürüyoruz. "Çünkü bunun iyi gideceğine eminim."

Kasap ve Oğlu'ndaki sahne bir FBI ajanının ıslak rüyası.

Amerika'nın en üretken organize suç operasyonlarından patronlar, müsteşarlar ve onların güvenilir danışmanları, sanki sırtımızda federallerin ve birbirimizin hedefleri yokmuş gibi tek bir çatı altında toplanıyor. Büyük metal kapı arkamızdan çarparak gelişimizi bir araba enkazının zarafetiyle duyuruyor. Girişimizle birlikte konuşmalar çelik duvarlardan taşıyor, alçak sesle mırıldanmalar ve cesur kahkahalar. Her şey durdu.

Nico meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve ben de ellerimi arkamda kavuşturarak onun yanında sabit duruyorum.

Soğuk bir esinti bizi takip etti, ancak odayı dolduran sıcaklık, gerginlik ve güvensizlikle boğuldu. Bu tür toplantılarda silah kullanmak yasak ama yine de bakışlar dolu. Rütbelere zaman zaman değişir; insanlar hapse atılır, bazıları ölür ve diğerleri... o beleşçiler işbirliği yapar ve ortadan kaybolur. Ancak bir birliğin bir gecede bir patrona, bir patron yardımcısına ve iki danışmana yemin ettirmesi nadir görülen bir durumdur. Şimdi vitrindeki ürünler gibi duruyoruz ve bizi ölçüp biçiyorlar.

Resmi tanıştırmalara gerek yok. Oturduğum yerden kalkıp destek toplantısındaki bir enayi gibi kendimi tanıtmak zorunda değilim. Kim olduğumu biliyorlar ya da yakında anlayacaklar. Buradayım çünkü kurallar böyle. Son zamanlarda uymam gereken bir sürü kural var.

"Nicolai." Yerel bir patron olan Paulo D'Angelo, Nico'nun eline uzanıyor ve iki eliyle kavırıyor. "Babana olanları duyunca çok üzıldüm."

Ardından bir başka New York patronu Giovanni Guerra taziyelerini sunuyor. Ardından Leonid Petrov ve oğulları, daha sonra da iki saygın patron, Enzo De Rossi ve Alexei Koslov içten özürlerini sunuyor.

"Çiçeklerimi aldın mı?" diye soruyor biri.

"İhtiyacın olan bir şey olursa bana haber vereceksin," diyor bir diğeri.

"O iyi bir adamdı." Biri iç çeker. "Böyle şeyler en iyilerimizin başına gelir."

"Kimin sorumlu olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye sorarlar. Bu noktada yüzleri ve prova edilmiş sempatileri birbirine karışır. "Öğrendiğinizde arkanızdayız. Ailelerimizin geçmişi çok eskiye dayanıyor. Bunun şimdi neden değişmesi gerektiğini anlamıyorum."

Mafyanın kim olduğu belli ve benim dikkatim dağıldı.

Düşüncelerim üç bin mil ötede Grand Haven'da.

Balerin olmak isteyen ama onun yerine direkte ustalaşan bir kızla.

Menekşe gözler. Derin boğaz. Ölümüne meydan okuyan.

Bu sabah erken saatlerde onu eve bıraktığımda "*Kal*," demişti.

"Benimle kal. Bunu istiyorsun."

Kalamazdım, ama bu onu sundurma lambasını sönene kadar sökmekten alıkoymadı. Beni karanlığın örtüsü altında köşeye itti ve kalçam çarpmanın etkisiyle kapı zilini çaldı. Vera dizlerinin üzerine çöktü ve beni kontrolden kurtardığı gibi sikimi de serbest bıraktı, pervasızca ve tek seferde.

Beni ağzına aldı ve ellerimi saçlarında gezdirdim.

Vera beni gözlerinde yaşlarla ve dilini çevirerek emdi ve işi bittiğinde ayağa kalktı ve dudaklarında benim tadımla beni öptü.

"Kalamayacağına emin misin?" diye sordu.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapamam."

Çantasını karıştırdıktan sonra Vera bir Sharpie'yi kılıç gibi tuttu ve telefon numarasını başparmağımdan serçe parmağıma kadar avucumun içine yazdı. Ezberledim, duşta ve havaalanı tuvaletinde tekrar silmeye çalıştım ama yedi ve dokuz elimin kıvrımlarında sıkışıp kaldı.

Derin bir erkek sesi hayalimi yarıda kesiyor ve "Sorun çıkarmak istemem ama arkadaşlar arasında konuşulanlara göre Coppolalar aile işleri sırasında bir kadının masaya oturmasına izin veriyormuş." dediğinde oda tekrar odaklanıyor.

Nico burbon bardağından başını kaldırıp bakıyor, ki bu bardağı aldığını hiç hatırlamıyorum, ve gözlerini kısıyor. Sanki bir açı değişikliği bu konuşmanın cüretkârlığını daha az rahatsız edici hale getirecekmiş gibi başını eğiyor.

İşte bu yüzden bu toplantılar sırasında silah taşımamıza izin verilmiyor. Eğer silahlarım olsaydı, Florida'nın kodamanlarından Carlo Capone'un şu anda kafası yerinde olmazdı.

Ama ben becerikliyimdir.

Onu boynundan yakalayarak nefes borusunu eziyorum ve kalp atışları ölümle yavaşlamadan önce panikle hızlanırken gözlerindeki kan damarlarının patlamasını izliyorum. Suratımı asmıyorum, bu adamın hayatından daha rahatım.

bu gösteriye geldiğimizden beri hiç olmadığım kadar elimde. Penis ölçmek mi istiyor? Bu o mu? Benimki en büyüğü.

Eminim etrafta bunu doğrulayabilecek bir Cisneros vardır.

Bir el omzumu kavlıyor ve iki kez sıvazlıyor. "Bu kadar yeter. Bir hafta boyunca konuşamayacak."

"Çok erken," diye mırıldanıyor Nico bardağının içindekileri boşaltırken.

Capone'un boğazındaki tutuşumu gevşettiğimde, yakalayamadığı havayı ciğerlerine çekmek için hırıltılar çıkarırken yüzünün renginin solduğunu görmek beni eğlendiriyor. Adamları bir karışıklık olduğunu fark ediyor ve kavga etmek için kollarını sıvayarak aceleyle geliyorlar. Nicolai bardağını yere bırakır ve başını iki yana çevirerek iç çeker. Biz daha birbirimize girmeden, omzumdaki elin arkasındaki adam ve Philly'deki patron Astore De Marco kargaşanın arasına dalıyor. Capone çetesini geride tutmaya yetiyor. Kimse Astore'yi geçemez ve yaşayamaz. Ne Philadelphia sokaklarında, ne Desolation'da, ne de eşit zeminde olmamız gereken The Ruin'de.

"Bırak adamı Rip," der sıkılmış bir ses tonuyla ve Carlo'nun adamlarını başını sallayarak kovar.

Onu bırakmadan önce daha sert sıkıyorum, çünkü ailem dışında kimseden emir almıyorum, ama aynı zamanda haklı olduğu için.

Oylama olmadan birbirimizi öldürmeye iznimiz yok.

Kural kuraldır.

En azından böyle olması gerekiyordu.

Capone, meslektaşlarıyla dolu terk edilmiş bir depoda neredeyse boğularak ölmekten daha aşağılayıcı bir hareketle, ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde tökezleyerek geri çekilir. Öksürür ve boğazını eliyle yoklar, ayakkabı bağcıklarına takılır ve eski bir metal merdivene çarpar.

Ölmesi daha iyi olurdu. En azından bunda bir onur var. "Carlo, başka bir adamın masasında olup bitenler hakkında konuşma," Astore yüzünü asmamaya çalışarak sesleniyor. "Bunların hepsi köprü'nün altından çok sular aktı. Beni anlıyor musun?"

Kırmızıya boyanmış gözler Nico, De Marco ve benim aramda gidip geliyor. Carlo konuşmak için ağzını açıyor ama boğazındaki kıymıklardan tek bir kelime bile geçiremiyor.

Astore kesin bir ifadeyle, "Köprü'nün altından çok sular aktı," diye tekrarlıyor.

Coppolalar enayi değildir ve şimdi kendimizi bu gece mümkün olan tek şekilde kanıtladık. Carlo'nun çıkışının ardından kapılar çarparak kapanıyor ve onunla birlikte bir gerilim seviyesi kaçıyor. Aklımda onu kovalamak var.

ve boynundaki yedi ve dokuz rakamlarının temizlendiğini fark ettiğimde başladığım işi bitireceğim. Vera'yı hiçbir şekilde hak etmiyor, üzerime bulaşan mürekkebi bile.

"Seni görmek güzel Rip. İşleri hep ilginç tuttun." De Marco elini uzattı, ben de sıktım. Sert ve kararlı.

"Vita della festa." *Partinin hayatı*. Nicolai kıkırdıyor, sırtımı sıvazlıyor. "İster inanın ister inanmayın, çocukluğumuzdan beri bu kadar cana yakın."

"Yemin ettiğini duyduğuma sevindim. Artık bizden birisin," diyor Astore. "Silahşörlükten yöneticiliğe geçiş kolay değil ama uyum sağlayacaksınız. Biraz zaman ver."

"Gayet iyi uyum sağlıyorum," diye homurdanarak bakışlarını karşıyorum.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Astore kaşlarını kaldırır. "Demek istediğim, tek iletişim yolunuz her zaman cinayet olmayacak. Politikayı öğrendikten sonra birini boğarak öldürmek B planı olacak."

Nico ve De Marco bir kahkaha atıyor, eski, tanıdık arkadaşlar gibi kucaklaşırken birbirlerini enselerinden tutuyorlar. Nico ile benim aramdaki fark bu. O bu hayatın içine doğdu, krallığı miras alan bir prens. Kan bağıyla. Unvanla. Prensip olarak.

Ben mi? Ben sadece partinin hayatıyım.

Mafya ritüel olmadan bir hiçtir. Birkaç hafta önce kabul törenine davet edildiğimde, bunun Nicolai'nin saltanatına meydan okuyan kişiyle başa çıkمامı istediği için olduğunu düşündüm. Kadehini benim şerefime kaldırarak beni şaşırttı. Bir oylama yapıldığını söyledi. İş benimdi. Bunu hak etmiştim. Herkes alkışladı.

Ama bunu hak etmiş miydim? Çalışmalarım, Hasar'ın organizasyon için harcadığı çabadan daha fazlasını ifade ediyor muydu? İşin tam ortasındaydı. Takım elbise giymek ve networking yapmak, Frank gibi dokunulmaz birini boğazlamaktan kaçınan ve sohbet edebilenler için biçilmiş kaftan bir iş. Ama Frank bir patron yardımcısı değil. Ben öyleyim.

Astore bir süre sonra, "Carlo korkunç bir kazaya kurban gitse bu odadaki hiç kimse üzülmez, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur," diyor. O ve Nico bir şişe viskiyi cilalıyor, kravatları gevşek ve gözleri ağır. Parmağıyla odanın içinde daireler çiziyor ve orada bulunanlara işaret ediyor. "Öyle hissetmeyebilirsiniz ama hiçbirimiz bunu tek başımıza yapamayız. Birbirimize ihtiyacımız var. Ve Coppola'ların dostlara her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Bu da ne demek oluyor?" Nico sorar.

Astore elini başının üzerinde tutarak yüksek bir şeyi işaret ediyor ve şöyle diyor: "Kaliforniya besin zincirinin en tepesinde yer alıyor. Sizin onayınız olmadan büyük bir şey olmaz. Hush genişliyor. Danışman seçiminiz ilginçti. Ri- ile ne tür bir ilişkiniz olduğunu merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu gece bir Cisneros gördün mü? Herhangi birini?"

Nico ensesini kaşıyarak başını sallıyor ve soruyor: "Sence bizim bölgemize doğru bir hamle yaparlar mı? Bu bir savaş anlamına gelir."

"Dikkatimizi çektin, Nico." Tekrar diğer ailelerin reislerine doğru başını sallıyor. "Herkes seni izliyor. Ne tür bir lider olduğunu görmek için bekliyor. Kaliforniya bir altın madeni. Zayıflık göstermeyi göze alamazsın ve Cisneros, Coppola'ların eskisi gibi olmadığına dair ipuçları vererek etrafta dolaşıyor."

"O lanet yılanlara kanıtlayacak hiçbir şeyim yok." Nico bardağını itiyor.

"Kanıtlayacak çok şeyimiz var, Nico," diyorum.

Takım elbiseyi ve ağı siktir et. Bana zorluk çıkar. Bana bir meydan okuma verin. Bir rakibin yüzünü gösterin ve onu ikiye bölmemi izleyin. İşte ben bunda iyiyim.

Bir savaşı başlamadan bitirebilirim.

Astore parmağını sallayarak beni işaret ediyor. "Yalan söylemiyor. Yönetiminiz genç, gerçekten çok genç. Yarı İtalyan bir müsteşarınız, kararları veren bir kadın var ve üyelerinizden ikisi neredeyse film yıldızı. Kızım geçen gün bir dergiye göz atıyordu ve tahmin edin kapakta kim vardı? Lanet danışmanlarınız. Gördüğüm en çılgınca şey. Ama lanet olsun, çok güzeller."

Burnumdan nefes vererek kravatı boynumdan çekip çıkarıyorum. "Eğer üzerimize gelirlerse, bu yapacakları son şey olacak. Herhangi birinizin yapacağı son şey olacak."

De Marco başını sallayarak Nico'ya döner ve "Ailelerimizin bir geçmişi var. Biz senin arkadayız. Bu odadaki pek çok onurlu adam senin arkada." Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Arkadaşlarınızı öldürmeyin. Onlara ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

RIP

ARKADAŞLARINI ÖLDÜRME.

Vera ön kapısını kilitliyor ve dantel çorapları ve tıpkı benimki gibi bir çift Docs ayakkabısıyla merdivenlerden sekerek iniyor. Saçları bugün kıvrılmış, güneşi karanlık yüzeyinden yansıtan bir petrol sızıntısı gibi omuzlarına dökülmüş. Dudaklarımın arasından yumuşak bir nefes alıp veriyorum, kıvrımlarının giydiği siyah ve yeşil ekoseli okul eteğini nasıl doldurduğuna hayranlıkla bakıyorum. Onu daha az kıyafetle de görmüştüm ama göbeğinin gömleğinin altından zar zor görünmesi içimi acıtıyor.

Şu anda yapmak isteyeceğim son şey birini öldürmek.

O bu kadar güzelken ve ben bu kadar kapılmışken olmaz.

"Benim için mi? Yoksa gezmeye götürdüğün tüm kızlar için mi?" diye soruyor yaklaşırken.

Bisikletime yaslanarak, bugün onun için aldığım kaskla dimdik duruyorum. "Bisikletime benden başka kimse binemez."

Bilen gözler benimkilerle buluşuyor. "Ve ben."

"Ve sen," diyorum kaskı kafasına yerleştirirken. Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer arkadaşlarımı öldürmeyi bırakacaksam, kolay başlayabilirim."

Benden hâlâ bir baş kısa olan Vera botlarının ucuna kadar yükseliyor ve kolunu omzuma atıyor. Parmak uçları enseme dans ediyor ve dudaklarını yalayarak gülümsemeye dönüşmeden önce ıslatıyor. Elim kalçasından yukarı kayarak eteğinin altından geçerken kaskı kafasına düşüyor.

"Birkaç gündür senden haber alamıyordum. Aradığına sevindim" diye fısıldıyor, yüzümü yüzüne yaklaştırarak. "Beni nereye götürüyorsun?"

Dolgun dudaklarına bakarak, "Yarın sabah erkenden randevun var mı?" diye soruyorum.

"Bugün günlerden ne?"

Düşünmek zorundayım, gerçekten düşünmek zorundayım, beni içine çektiği sisin içinde kürek çekiyorum. İçgüdü. Sebep. Öz farkındalık. Hepsi gitmiş. Onun tatlı kokusu havadaki okyanusun tuzlu parfümünü bastırıyor, çürüyen yapraklar

ve motorumun soğutma motoru, kadranı sonuna kadar aşağı çevirirken beni sonuna kadar yukarı çeviriyor. Vera'nın ciğerlerine girip çıkan nefesin sesine odaklanıyorum, bir haftadan kısa bir süre önce elime boşaldığında yıldızlara ve aya nasıl çılgılık attığını hatırlıyorum. Ve parmaklarımdan yaladığımda aldığı tadı.

Dikkat dağıtıyor.

Tehlikeli.

Kafamın arkasına doğrultulmuş bir silah ve ben bunun geldiğini görmedim. "Hayır," diyor. Dudakları benimkilerden bir nefes uzakta bekliyor. "Benim

Pazar günleri program boş. Tamamen seninim."

Tangasının kumaşının altından kayarak çıplak kıcını avuçluyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum. "Bana böyle şeyler söylememelisin, Vera."

Dilini çıkarıp çenemden alt dudağıma doğru yalıyor. "Ama bunu yaptığımda gözlerinin değişmesini seviyorum."

Gözlerimin renginin değiştiğinden ilk kez bahsetmiyor. İlki Ridge & Sons'ın çatısında onu takip ettiğimdeydi. Artık niyetim farklı, ölümcül olmaktan çok vahşice. Ama bu ona güvenmediğimi hatırlatıyor. Mecbur kalırsam onu öldüreceğim. Çünkü onun gibi kadınlar durup dururken ortaya çıkmaz ve benim gibi erkekler daha iyi bilmeli.

"Hadi binelim." Bisiklete doğru başımı salladım. "Bu iç çamaşırları herkese bir gösteri sunacak."

Vera gülüyor. "Bu benim olayım."

Onu Grand Haven'ın içinde bir yere götürmek söz konusu bile olamaz. Bu kadar küçük bir şehirde adamlarımdan biriyle karşılaşır ve bunu asla unutamam. Altımda çalışanlardan birazcık eziyet görmeye katlanabilirim. Beni endişelendiren yanımda çalışanlar. Masayı paylaştıklarım, birlikte karar verdiklerim. Vera kararlılığımı zayıflatıyor ama Nico, Frank ve diğerlerinin bunu bilmesine gerek yok. O onları ilgilendirmez.

Kuzeye gidiyoruz.

Grand Haven'dan çıkıp San Francisco'yu geçerek, kıyıya paralel uzanan uzun bir otoyol boyunca batan güneşten kaçıyoruz. Okyanus spreyi giysilerimizi ıslatıyor, tuzlu hava gözlerimizi yakıyor ama açık yol özgürleştiriyor. Kilometrelerce yol boyunca ben bir katil değilim, o da para için dans etmiyor. Gökyüzü, kızılağaçlar ve gün ışığıyla birlikte var oluyoruz.

Trafik azalır ve otoyol dört şeritten iki şeride düşerken, Vera'nın ortama dolanmış tutuşu azalıyor ve yüzünü omuzlarımdan arasından kaldırıyor. Yol ve yan ayna arasında ileri geri bakıyor,

Yüzünü güneşlendirirken, gözleri kapalı, rüzgâr saçlarını okşarken bir anlığına gözümün önüne geliyor.

Hız sabitleyiciyi ayarlıyorum ve bir elimi parmaklıklarda tutup diğerini dizinin arkasına bağlıyorum.

"Devam edebilir miyiz?" diye soruyor, ellerini yanlarımdan omuzlarıma doğru kaydırarak. "Hiç geri dönmeyecek miyiz?"

Başıma bağladığım bandananın altından gülümsediğimi göremiyor ve yüzümdeki hissi tanıyamıyorum. Göğsüm sıcaklıkla doluyor ve bu sıcaklık hızla karnıma ve uzuvlarıma yayılıyor. Kayıtsızlık çözülüyor, eriyen buzullar gibi kalbimin etrafındaki buz tabakaları dökülüyor ve kalp atışlarımda boğuluyorum.

Sikeyim.

"Kaza yapma, tamam mı? Bir şey denemek istiyorum." Ben onu durduramadan Vera topuklarını yere vuruyor ve gömleğimi ölümüne kavrayarak ayağa kalkıyor.

"Vera," diye inleyerek vites küçültüyorum. Neredeyse çatıdan düştüğü gece olduğu gibi içimde bir panik dalgası dolaşiyor.

"Hayır, yavaşlama" diye yalvarıyor. Bu kız benim sonum olacak.

Hız sabitleyiciyi sıfırlayarak yola, gökyüzüne ve otoyoldan gelip geçen arabalara odaklanıyorum, çukurları, dikkati dağılmış sürücüler, serseri kuşları ve asteroitleri - onun güvenliğini tehdit eden her şeyi - tespit etmeye aşırı odaklanıyorum. Sağ omzumdaki tutuşunu bırakıyor, parmaklarını kararan gökyüzüne doğru uzatıyor, rüzgârı yararak geçerken keyifle gülüyor.

Mavi bir sedan arkadan yaklaşırken eteğinin altından yakalar ve belinin üzerine kaldırır. Sürücü Vera'nın tüm kışının açıkta olduğunu fark ettiği anda, iki kez düşünüp geçmek için hızlanmadan önce frene basıyor. Direksiyondaki adam gülüyor, yolcu koltuğundaki kadın elinin tersiyle ona vurunca yüzü soluyor. Arkadaki çocuk aşık görünüyor, Vera'nın poposunu müstehcen bir şekilde sallayışını yakalamak için yüzünü cama dayıyor.

Kadın uzanıp ona da bir tokat atar.

Arabayla uzaklaştıklarında Vera eğilip fısıldar, "Daha ne kadar var?"

"Yirmi dakika."

"O kadar uzun süre bekleyemem," diyor.

Vera bir balerinin zarafeti ve bir direk dansçısının yeteneğiyle bacağını önüme doluyor ve kucağıma kayıyor. O bana yaslanıp kalçalarını kıvrarak göğüslerimizi birbirine bastırırken bisiklet karşıdan gelen trafiğe doğru savruluyor. Ön tekerleği düzeltiyorum, onu sabit tutmak için kolumu beline doluyorum.

"Delirmişsin sen," diyorum, gözlerimi yoldan ayırmakla ondan ayırmamak arasında kalıyorum.

Bandanayı yüzümden aşağı çekiyor, menekşe rengi gözleri benimkilerle ağzım arasında gidip geliyor. Ve sonra öpüşüyoruz. Kirli, ıslak, taparcasına... Vera çenemi sert eliyle kavıyor, ben de gömleğinin arkasını öyle bir yumrukluyorum ki, ipler kopuyor. Dudaklarımız birlikte hareket ediyor, dillerimiz birbirine değiyor, nefes almayı unutuyoruz, bir motosikletin üzerinde lanet otoyolda hızla gittiğimizi unutuyoruz.

"Eğer durmazsak bisikleti atacağım," diyorum nefesindeki nanenin tadını alarak.

Öpücüğüme gülümseyen Vera, "İyi bir ölüm olacak." diyor.

Bu gece ölmeyeceğiz. Yaşamak bu kadar iyi hissettirirken olmaz.

Dudaklarını çenemde ve boynumda gezdiriyor, yavaş ve sıcak, dişlerini nabız noktamın üzerinde gezdiriyor, beni aydınlatıyor. Kalçalarının salınımı yavaşça başlıyor, dili ve dudakları boğazımdan kulağıma doğru oynarken yukarı ve geri, etrafta ve etrafta sallanıyor.

"Kenara çek," diye fısıldıyor, hızını artırıyor, derinlere dalıyor. Vera dudaklarıma dokunuyor, kemerimi çözmek için aramıza uzanıyor. Aletim sertleşmiş, kot pantolonumun iç kısmına doğru zonkluyordu.

Vera'nın elleri kararsız ve kemerden vazgeçiyor, bunun yerine muhtaç avuçlarını gömleğimin eteğinin altına kaydırıyor. Keskin tırnaklarını belime kadar sürüklemeyen önce yumuşak dokunuşu yanlarımdan yukarı kayıyor ve benden bir inilti çıkarıyor. Onu kucağıma kaldırıp zonklayan ereksiyonumun üzerine oturtuyorum. "Seni bisikletin üzerinde becerebilirim. Hemen şimdi. Aynen böyle," diyorum, alt dudağını sahiplenici bir şekilde ağzıma alarak.

Tırnakları tenimde hak iddia ediyor. "Bunu birden fazla kez yapabilecek kadar uzun yaşamak istiyorum. Hızlı ve sert yapmak için."

Açık kalçaları her iki yanımdayken, bir elimi parmaklıkların üzerinde tutuyorum ve diğer elimi dizinden kalçasına doğru ilerletiyorum. Dokunuşumla titreyerek başını geriye atıyor ve ben külotunun altından kayarak başparmağımla cinsel organını ayırırken nefesini tutuyor. Amının uzunluğunu okşuyorum, klitorisini kaygan bir uyarılmayla çevreliyorum.

"Kahretsin," diye törpölüyorum. Ağzım tükürükle doluyor, onun zevkini tatmak için can atıyorum.

Pastel polo tişörtler ve golf şapkaları giymiş bir grup adamla dolu başka bir araba yaklaşıyor. Camlarını indirip geçerken tezahürat yapıyorlar, içlerinden biri "Bize memelerini göster!" diye bağırıyor.

Eğer Vera'nın amının derinliklerinde olmasaydım, arabanın takla atmasını ve alev almasını izlemek için lastiklerine ateş ederdim. Ve zavallı hayatlarını kurtarmak için yavaşlamaz ya da üzerlerine işemezdim. Vera onların kabalıklarından rahatsız olmuyor, dudaklarına yapışmış saç telleriyle gülüyor, otoyolda saatte elli mil hızla giden bir Harley Davidson'da becerilmeye çok istekli. Kırk beş dakika önce, dizlerini motora yaslamış ve yüzünü omzuma saklamıştı, trafiği geçmek için şerit değiştirdiğimde dehşete kapılmıştı.

Bir an korkuyor. Bir sonraki an korkusuz.

Normal bir kız gibi, ilişki kurmanın bir yolunu arayan bir denek gibi aşırı telafi etmiyor. Ve hiçbir şeyle ilişki kurmaya ihtiyaç duymayan bir principessa gibi sahipsiz de değil.

Sorun şu ki Vera her ikisi de.

O bir sır saklayıcısı.

Kişiliğimin takıntılı kısmı onun lanet boğazını kesmek istiyor. Temiz bir vuruşu sikeyim. Hadi bunu yakın ve kişisel yapalım-karışık, yapışkan, tutkulu.

Diğer yanım, kopuk yanım, "Rip, lütfen" diye fısıldadığında dudaklarının şeklini seviyor. Yapışmak istiyor; yapışkan, tutkulu.

Öldür ve becer.

Ya da sevişip sonra öldürmek.

Kesinlikle sikişiyoruz. Ama

neden onu öldürmedim?

Neden ölmesine izin

vermedim?

Benimle geçirilen her an tehlikelidir, ama kader harekete geçtiğinde, onun hayatını kurtarmak için boynumu riske attım.

O bir siren ve ben alarmdayım. Ama bu sert sık ve onun tatlı amından daha fazlası. Herkesi becerebilirim. Sorun şu ki, mor gözler kafamda bir delik açtı ve ne sakladığını bulmak yerine ona zarar vermeyi düşündüğümde, bıçaklanmış gibi hissediyorum.

Ve evet, ağzındaki benim adımın şekli.

"Lütfen, Rip." Elimi ortasına doğru tutuyor, parmaklarını kullanarak parmaklarımı sıcaklığında gezdiriyor. "Beni delirtiyorsun."

Otoyoldaki bir virajdan sonra motosikleti yoldan çıkarıp asfaltsız bankete yönlendiriyorum. Çakılların ve dökülmüş yaprakların üzerinde sarsıntılı bir sürüş oluyor ve Vera nefes nefese kollarını boynuma doluyor. Serin okyanus esintisinde sallanan kalın bir ağaç örtüsünün yanında kayarak duruyoruz. Bir yarı kamyon hızla geçerken etrafımızda bir toz bulutu oluşuyor.

Vera nefes veriyor, yüzünü sakladığı boynum sıcacık. Vera'yı ağaçların yanından geçirirken motosikleti yol kenarında bırakmayı hiç düşünmeden kapatıyor ve ayaklığını indiriyorum. Otoyolun sesleri arkamızda kaybolurken gergin nefesler hızla yakıcı öpücüklerle dönüşüyor.

Dev kızılâğaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, dalları güneşi engellemek için damarlar gibi birbirine örülüyor. Vera'yı bir tanesinin yanına sırt üstü yatırıp kalçalarının arasına diz çöküyorum, dizlerim yumuşak toprağa batıyor. Kapüşonlu gözlerle gömleğimi çıkarmamı izliyor, göğsümde kollarımdan ellerime kadar devam eden mürekkebi görünce yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

Onun yapamadığı gibi kemerimi çözdüğümde meme uçları sertleşiyor, ince bluzundan çakıl taşları çıkıyor.

"Sana çıkma teklif etme nedenimin bu olmadığını söylesem bana inanır mısın?" Fermuarımı indiriyorum, Vera'nın eteğinin altından iç çamaşırına uzanırken kot pantolonumu bol bırakıyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, siyah dantelleri pelüş kalçalarından aşağı çekmeme izin veriyor. "Azıcık bile değil."

"Aferin kızıma," diyorum, tangasını elimin etrafına sararak.

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Birbirimiz hakkında bildiğimiz çok şey yok, ama tanıştığımız andan beri net olan bir şey var: seks çok ateşli olacak.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığı ortaya çıkarmak için eteğini kaldırıyor, narin, esnek ve çok ıslak ve hazır, kendini benim için genişçe yayıyor. İhtiyaçla inliyorum ve sikime uzanıyorum, kendimi dantelle sarsıyorum.

"Bana asla güvenme, Vera." Dizinin iç kısmını öpmek için eğildim, altımda titrerken göğsüm gümbürdüyordu. "Sonunda canın yanacak."

"Elindekini bana ver," diyor nefes nefese, ağzım aşağı, daha aşağı ve daha aşağı inerken göğüslerini avuçluyor. "Bununla başa çıkabilirim."

Vera'nın bacaklarının arasına yüzüstü uzanarak, iki kolumu da kalçalarına dolamadan önce bir kez daha yumruğumu içine sokuyorum. Onu kendime doğru çekerek kalçalarını aşağıya doğru bastırıyorum. Kaçmak için acelesi olduğundan değil.

"Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldıyorum, seksinden bir nefes uzaktayken. "Yalan değil," diyor.

"Hayır," dedim. "Yalan değil."

Vera'yı boylu boyunca yalıyorum, dilimle her santiminin tadını çıkarıyorum. Yumuşak kokuyor ve tadı acele gibi ve daha fazlası için bastırıyorum, ağzımı daha geniş açıyorum, sunduğu her şeyi yiyorum. Klitorisini emiyorum ve çözülmesini izliyorum, karnımın derinliklerine yayılan ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı itiyorum. Göğsü bir nefesle yükseliyor ve bir iniltiyle düşüyor ve nemli toprakta çizgiler kazmak için saçımdaki tutuşunu bırakıyor.

"Aman Tanrım," diye hışırdıyor, başımı kalçalarının arasına sıkıştırıyor. "Oh, siktir, Rip. Siktir."

Sekoyalar arasında yaşayan yaratıklar kadar vahşi olan Vera'nın iniltileri kadim ağaçlara çarparak yankılanıyor. Her şey sessizleşiyor, sanki ormanın kendisi onun soluk soluğa arzusunu içine çekmek istiyor. Dilimi becermek için vücudunu öne doğru sürükleyerek açıklığına batıyorum. Botları yanlarımda yere oyuklar açıyor ve kirli parmaklarıyla kollarımı pençeliyor.

"Hiç senin kadar güzel bir şey tatmadım," diyorum, titreyen kalçalarının iç tarafına yavaş öpücükler kondurarak. "Ağzıma boşalmandan daha iyi olabilecek tek bir şey var."

"Bu da ne?" diye soruyor, ben vücuduna tırmanıp burnumu boynunun sütununa sürerken.

Kulağının kabuğuna doğru fısıldıyorum, "Sikimin etrafında boşalmanı hissediyorum."

Hızlı bir hareketle avuçlarını göğsüme bastırıyor ve beni baldırlarımın üzerine iterek oturuyor. *İşte bu*, diye düşünüyorum kendi kendime. Kız sonunda akıllandı ve canını kurtarmak için kaçmaya hazır. Vücudum kovalamacaya hazırlanırken, onun benden daha hızlı koşmasını umarak hem rahatlamış hem de öldürücü oluyorum.

Botlarına uzanan Vera, soldakinin bağını çözdü. Bileğini kavrayıp, "Kalsın." diyorum.

Onlar takılıyken beni geçme şansı daha yüksek.

Kolunu serbest bırakan Vera yüz ifademi inceliyor ve gözlerini deviriyor. Botlarını gevşetiyor, yepyeni deri sertleşiyor ve içine uzanıp

orta ve işaret parmakları arasında tuttuğu altın folyo kareyi ortaya çıkardı. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Beni korkutmuyorsun. Ama planlanmamış hamilelikler korkutuyor."

"Tanrım," diyorum nefesimin altında, başımı sallayarak. "Nereden çıktın lan sen?"

Vera prezervatifi dudaklarının arasında tutuyor ve iki eliyle kot pantolonunun düğmelerini açıyor, sikimi bırakana kadar göz temasını sürdürüyor. Altın paket ağzından düşüyor ve gözleri sikime takılıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp, ucunda bir damla dölle inanılmaz derecede sertleşmiş olan aletimi içine çekiyor. Damarlar şişmiş ve serbest kalmak için zorlanıyor, onun bakışları altında daha yoğun hissediyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Rip." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çünkü daha önce de ağzıma boşalmıştın ve bu inanılmaz bir şeydi."

Bu onun son şansı. Akli başına gelecek ve beni gerçekte olduğum gibi göreceksin, şimdi tam zamanı. Onu elde ettiğimde. Onun içine girdiğimde. Bir kez içine girdim mi, geri dönüşü yok. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bir şey söylemeliyim.

Onu uyarın. Oynadığı ateşin yüzde sıfır kontrol altında olduğunu anlaması için daha fazla çaba gösterin.

Ama bunu neden yapayım

ki? Ben kötü adamım.

Prezervatifi dişleriyle yırtıp açan Vera, onu şaftımdan aşağı yuvarlıyor ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor. Beni içeri davet ediyor, boğazını ağzıma açmak için başını geriye yatırıyor ve yumuşaklığını sertliğime açmak için dizlerini açıyor.

"Şimdi sıçtın." Bacağını dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım ve üstüne düştüm. Aletimin başı seksinin içinden kayarak girişindeki yerine oturuyor.

Hafifçe içeri girdiğimde keskin bir nefes alan Vera, beni daha derine çekmek için kalçalarını döndürüyor ve "Bunu dört gözle bekliyorum" diyor.

Güneş, gün ışığının son anlarını da beraberinde sürükleyerek ufkun arkasında kaybolur. Vera'nın inlemeleriyle sessizleşen uykulu orman, onun çığlıklarıyla sarsılarak uyanır. Ay sesleri tanıyor ve dalların tavanından beyaz ışık huzmeleri dökülecek kadar keskin parlıyor, onun zevkine küçük spot ışıkları.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarından şakaklarına, oradan da saçlarına dökülüyor. Onları teker teker yalıyorum, yutmadan önce tuzlu nem damlasını dilimin ucunda tutuyorum. Sıgırmıyorum ve bedenim onu ikiye bölmek için can atsa da yavaş hareket ediyoruz. Kalçalarımı acı verici rotasyonlarla döndürüyorum, acı verici bir hızda yavaş yavaş içeri kayıyorum. Bacağını indiriyorum ve ön kolumu poposunun altına kaydırarak içinde kaplayabileceği bir boşluk buluyorum. Etrafımda sımsıkı gerilmiş, sıcak ve sıırılsıklam. Kırılabilir.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Şakacı bir şekilde soruyorum, alnımı onun

. Kalçalarımı tutan Vera beni ileri doğru itiyor. "Her zaman." Sözleri nükleer bir bomba gibi hızlı ve sert bir şekilde çarptı. Ama ben değilim cinsel geçmişinden rahatsız. Bunu bir meydan okuma gibi kabul ediyorum, onu o kadar sert ve derinlemesine becerme fırsatıyla heyecanlanıyorum ki benden başka herkesi unutup. Yerimi belirleyerek, kalçalarımı direncin ötesine iterek, onu yerden kaldırarak başlıyorum.

"Beni kışkırtmak istediğine emin misin?" Geri çekilip ona tekrar çarparak soruyorum.

Vücudunu serbest bıraktığımda gözyaşlarıyla dolu kalın bir sesle haykırıyor. Vera benden uzaklaşmak için değil, aramızda daha az boşluk bırakmak için daha da yaklaşmak amacıyla sırtını dikleştiriyor. Ayak bileklerini kalçalarımın altından geçirerek acıyı bastırıyor, dudağını ısırtıyor ve beni daha hızlı ileri itiyor. Bir merminin silahın haznesine sığıdığı gibi sığıyoruz ve namlu kafasına doğrultulmuş gibi çılgılık atıyor. Bundan zevk alıyor. Vera acıyı seviyor.

Gözlerinde yaşlar ve dudaklarında hıçkırıklar var, ama acı hoşgörüyeye dönüşene kadar kalçalarını benimkilerle buluşmak için hareket ettiriyor.

"Çok iyi," diyor, sesi tutkuyla kalınlaşarak. "Bu çok iyi."

Boşaldığımızda, dudaklarım boğazının kenarına yapıştığında ve tırnakları tenimi delip geçtiğinde, bedenlerimizin çarpışmasıyla geceyi paramparça ettiğinde, ben mi onun başka biriyle ilgili hafızasını sildim yoksa o mu benimkini sildi bilmiyorum. Çünkü onun üzerine uzandığımda, kalbim lanet bir davul gibi atarken, bunun ötesinde kesinlikle hiçbir şey yok. Öncesi yok. Sonrası yok.

Her şey menekşe rengi.

Nefesimi toparladıktan sonra yerden kalkıp ayağa kalkıyorum ve prezervatifi ayrılmadan önce almak üzere atıyorum. Vera onu tutuyor

Ellerini kızarmış yüzüne götürüyor, ben kendimi toparlayıp bir elimi saçlarımda gezdirirken beni izliyor.

"Bu da neydi böyle?" Bir isim bile koyamadan soruyorum.

Göğsümün içindeki ağır hissin ne anlama geldiğini tam olarak kestiremiyorum.

Ay ışığının çizgileri altında nefessiz ve kemiksiz bir halde, "Biliyorum, değil mi?" diyor.

Çamur, ayakkabılarının tabanlarına yapışmış, parmaklarının arasına sıkışmış ve tenine bulaşmış. Keçeleşmiş saçlarına dolanmış yapraklarla oturmuş, saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi beni izliyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, gülümsediğinde dişleri sivri gibi oluyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Muhtemelen-"

Ben daha cümlemi bitirmeden ayağa kalkıyor ve beni geriye savuracak kadar büyük bir güçle kollarıma atlıyor. Kıçım serin zemine düşüyor ve Vera belime sarılmak için üstüme yuvarlanıyor. Eteğini yukarı kaldırıyor ve sonra ikinci bir prezervatif almak için diğer botuna uzanıyor. Kırıp açıyor, parçalanmış köşesini tükürüyor ve şöyle diyor: "Henüz işimiz bitmedi. Çok uzun zaman oldu ve buradan başka gidecek yerimiz yok. Sadece biz varız, Rip. Sadece biz."

RIP

PLANIMIZ sahil şeridinde gezinmek ve manzaralı bir yerde güzel bir akşam yemeği yemektir.

Bana göre değil ama o bir hanımefendi.

Onun yerine, prezervatifi bitene kadar ormanda sevişiyoruz. Sonra bisiklete doğru tökezliyoruz, olmamaları gereken yerlerde dallarla çamura bulanmış, tamamen dışarı dönmüş. Grand Haven'a dönerken, pencereleri olmayan ve önünde ucuz içki ve biftek yemeği vaat eden titrek bir tabela olan bir bara rastlıyoruz.

Arka tarafa oturup iki soda ve iki New York şeridi sipariş ediyoruz. Vera kendi bifteğini kanlı istiyor ama ben barbar değilim ve bifteğimi orta pişmiş istiyorum.

"Şimdiye kadarki en iyi randevu," diyor saçından kuru bir yaprak çekerek.

Masamızın üzerindeki neon bar ışığı yanıp sönüyor, statik elektrik vızıldıyor. Arkamızda, otomatik dart tahtalarından oluşan bir duvar her oyuncunun kazanacağını vaat ediyor. Barın karşısında ise tek boynuzlu ve eyeri çatlamış mekanik bir boğa yavaş daireler çizerek dönüyor. Ahşap zemin yapış yapış, barda bir adam puro içiyor ve bifteklerin yenmeyeceğinden oldukça eminim. Ama Vera mutlu görünüyor.

"Aklımdaki bu değildi," diye itiraf ediyorum. Sunucumuz içeceklerimizi bırakıyor ve yemeklerimizi kontrol etmek için acele ediyor.

Bizimkinin yanındaki masadan bir sepet fındık aşırırken, botları kirli zeminde kuruyan çamur kümeleri bırakıyor. Ağaç kabuğu, nemli yosun ve iyi seks gibi kokuyor, şiş dudakları ve pembe teniyle sırtıyor. "Mükemmel olduğunu düşünmüştüm," diyor usulca, uzun kirpiklerinin altından bakarak. "Değiştirebileceğim hiçbir şey yok."

Son birkaç saatimizi geçirdikten sonra utangaç olma cüretini göstermesinden etkilenerek endişelerine bir son verdim. "Sen mükemmelsin, Vera. Kastettiğim bu değildi." Ormandaki ilk seferimizden sonra hissettiğim şaşkınlığı düşününce kelimeler kifayetsiz kalıyor. Midemdeki gerginlik hissine, avuç içlerimdeki sıcaklık patlamasına ya da

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutma arzusu. "Ama akşam yemeğimiz servis edildiğinde aynı şeyi hissetmeyebilirsin. Daha fazlasını yapmalıydım."

Söylenmemiş çok şey bırakıyoruz. Bir şey daha var mı? Onu becermenin bu aşka bir son vereceğini ummuştum ama daha da kötüleştirdi. Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor? İçimi mi dökeyim? Ona nasıl hissettiğimi mi söyleyeyim? Bu duygunun ne olduğunu bilmezken bunu nasıl başarabilirim? Dakikadan dakikaya değişiyor. Sık ve öldür.

Ve şimdi lanet kısmı bittiğine göre.

"Ne zamandır Grand Haven'dasın?" Yanan kömürleri yutarak soruyorum. "Adamlarım bana kulüpte yeni olduğunu söyledi."

Fincanındaki pipeti çeviren Vera, konuşmadaki ani değişiklik karşısında duraksıyor ve fincanın tamamını itmeden önce beni düşünüyor. Çatışmak kolaydır. Çenemdeki gerginlik ve tetik parmağımdaki kaşıntı için isimlerim var. Güvensizlik. Hayal kırıklığı. Tehlikeli.

"Peki. Isırırım," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ama bu tek taraflı bir sorgulama değil. Çünkü görebildiğim kadarıyla Trinity'ye gelen sadece iki tür insan var. Gangsterler ve pis zenginler. Ve görünüşe göre, sen onların söylediği kişi değilsin."

"Ben kiralık katil değilim." *Artık* değilim, kendi kendime düşünüyorum.

Şüphesiz başını sallıyor, yavaş ve abartılı bir şekilde. "Seni açgözlü, iyi çocuk tipi olarak görmedim. Bu şehirdeki erkekler mide bulandırıcı ve beni rahatsız eden şey paraları değil. En azından gangsterler ne istedikleri konusunda dürüstler."

Avuç içlerimi yüzüme sürerken kendi kendime gülüyorum.

Bu nasıl oldu da bana döndü?

"Bir yıl önce yeni bir başlangıç arayışına girdim ve kendimi Grand Haven'da buldum," diye itiraf ediyor. "Gerisi önemli değil çünkü şu anda tam olarak olmam gereken yerdeyim. Bunu mahvetmeye çalışmayı bırak, Rip."

"Bana söylemediğin şey ne?" Kalbim küt küt atarken bile soruyorum.

Ağır bir şekilde nefes veren Vera'nın omuzları, bu konuşma onu dövüyormuş gibi düşüyor. "Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri oldu. Bu yeterli olabilir mi?"

"Bu başkası için yeterli olurdu. Ben başkası değilim." "Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü Grand Haven'daki insan tipleri konusunda haklısın." "Peki sen hangisisin?" diye soruyor.

"Ben ailemi korumak için her şeyi yapabilecek biriyim." *Yeminim*. İki hafta öncesine kadar bu katı gerçektir. Şimdi tek istisna o ve yalan dilimi yakıyor.

Barın seslerinin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin veriyoruz, etrafında döndüğümüz gerçeklerden uzaklaşmak için. Bardaki puro tiryakisi bir ciğeri delecek kadar sert gülüyor ve onlarca yıllık nikotin bağımlılığını tersine çevirmek için göğsüne vuruyor. Servis istasyonunda garson kızımız bifteklerimizi beklerken tuzlukları dolduruyor ve "İşimden nefret ediyorum" diye inleyerek kutuyu yere bırakıyor. Başka bir müşteri kapıdan içeri giriyor, küf ve yağlı yiyeceklerin bayat kokusunu temizlemek için serin bir hava giriyor. Müzik kutusunun başında bir kadın var, bir avuç dolusu çeyrekliği sallıyor, aynı iki şarkı arasında gidip geliyor.

Binadaki herkesi izliyorum, konuşmalarına kulak misafiri oluyorum ve herhangi bir tehdidi ayıklamak için tavırlarına odaklanıyorum. Ama Vera'nın ifadesi yumuşayıp gülümseyerek mor bakışlarını tüm gücüyle bana çevirdiğinde her şey kararıyor. Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı fıstık sepetinin yanında birleştiriyor.

"Hayatım karmaşık. Kulüpte dans ediyorum, randevularımı yerine getiriyorum ve ayakta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Bu da sosyalleşmek için çok fazla alan bırakmıyor. Birlikte eğleniyoruz. Hayatımda ilk defa bir arkadaşım varmış gibi hissediyorum."

"Buna böyle mi diyorsun?" Soruyorum, ses tonumda yoğun bir eğlence var. "Arkadaşlık mı?"

"Emin değilim. Arkadaşlar ormanda vahşi hayvanlar gibi sevişir mi?" Elimi sıkarak sırtıyor. "Eğer öyleyse, sanırım daha çok arkadaş edinmem gerekiyor. Çok meşgulsün."

Garson kızımız, tuzdan dolayı hala telaşlı bir şekilde tabaklarımızla birlikte geldi ve "Hanginiz bifteği iyi pişmiş sipariş etti?" diye sordu.

Onları geri göndermek yerine, Vera ve ben etlerimizi kör bıçaklarla oyuyor ve çenelerimiz ağrıyana kadar çiğniyoruz. Kaliforniya eyaletinde her kuru ısırıkta aldığım kömür tadını maskeleyemeye yetecek kadar biftek sosu yok.

"Bu işe yaramayacak." Yemeğimizi yemek zor bir iş. Çatalını ve bıçağını bırakıyor ve bifteği çıplak elleriyle alıp ısırıyor.

Evcilleşmemiş tamamımız gibi görünüyor.

Akşam yemeği spesiyali yanında sebzelerle geldi ve brokolinin tadına baktım, buz gibi merkeziyle karşılaştığımda tükürdüm. "Tanrım, bu berbat. Ben berbat bir randevuyum."

Vera başıyla onaylıyor ve telefonum cebimde titreşirken bifteğini kemiriyor. Ellerimi kâğıt peçeteye silerken telefon parçalanıyor ve parmaklarıma yapışıyor.

"Sadece kot pantolonunu kullan," diyor Vera, ben ellerimden mendile benzeyen yırtık kâğıt parçalarını silkelemeye çalışırken gülerek.

"Bu çok kaba," diyorum sandalyemi geriye iterek.

"Oh, çizgiyi çektiğin yer burası mı? Sofra adabı mı?" Ağzının kenarındaki biftek sosunu yalıyor.

Vera ile geçirdiğim son birkaç saat, günlük koşuşturmadan bir kaçış oldu. Dışarı adım atmak geriye dönmek gibi geliyor ama gerçek kış gecesi kadar soğuk ve karanlık. "Evet," diyorum telefonuma cevap verirken.

Nico ahizeden "Çağrıldık," diyor ve cümlesini sarhoş bir kahkahayla bitiriyor. "Binaya giderken sizi almamı ister misiniz?"

"Saat kaçta?" Saati kontrol ederek sordum. Saat dokuz buçuk. "Gece yarısı."

Biriyle çıkmam mafyanın umurunda değil. Operasyon önce gelir. İzin yok. Ücretli hastalık izni yok. Mazeret yok. Çağırıldığında, koşarak gelirim. "Bunu yarın gece için planladığımızı sanıyordum. Ne oldu?"

"Planlar değiştirdi Rip," diyor. Bir şişenin kapağını açıp kendine bir içki doldurmasını dinliyorum. "Gelip seni almamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Burnumun kenarını sıkarak soruyorum, "Gelip bir şeyler almam gerekiyor mu?"

Sen?"

Kıkırdıyor. "Geç kalmayın."

Geniş bir nefes vererek, planlardaki ani değişikliğin benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Vera ve ben bugün tam olarak saklanmıyorduk. Belki de bir fare tarafından fark edildik ve bu benim cezam olabilir. Kural basit: Lydia Montgomery'ye karşı gelme. Vera'nın Lydia'nın fahiş fabrikasında dans etmesi ona sahip olduğu anlamına gelmez. Para alışverişi yapılmadı. Kurallar çiğnenmedi. Bildiğim kadarıyla yok.

En kötü ne olabilir ki? Bileğine bir tokat mı? Sert bir konuşma-için mi?

Ben Coppola suç ailesinin lanet olası patronuyum. Ben Dokunulmaz.

Döndüğümde masamız boştu. Her masa boş. Müzik kutusundan Garth Brooks'un "Friends in Low Places" şarkısı çalıyor ve bardaki kalabalığı takip ediyorum. Tüm mekan şarkı söylüyor, en yüksek sesle şarkı sözlerini kaybetmeden önce kancada. Barmen shotları dağıtıyor, garson kızımız bira siparişlerini yerine getiriyor, siyah ciğer bile eğlenceye katılmak için koltuğunu terk etti. Ve tüm bunların ortasında, tek boynuzlu mekanik boğaya binen benim flörtüm.

Sanki kötülüğümü hissediyorlarmış gibi, ben yaklaştıkça kalabalık dağılıyor.

Dokunmamaya dikkat et.

Vera boğayı ormanda beni sürdüğü gibi sürüyor, nazik ve metodik, yüzünde saf bir kararlılık ifadesiyle. Makineyi kalçalarının arasından kavırıyor, topuklarını içeri sokuyor ve boğayla birlikte öne ve arkaya eğilerek dalgayı sürüyor. Makine tam bir daire çizerek dönüyor, bir aşağı bir yukarı savruluyor ama Vera kirli dizleri ve rahat gülümsemesiyle sabit duruyor. Kimse gözlerini ondan alamıyor ama başını kaldırdığında bana bakıyor.

Düşük yerlerde arkadaşlar. Komik bir kız.

"Aynen öyle tatlım," diye mırıldanıyor puro tiryakisi, sahte Küba purosunun ucunu çiğneyerek alttan alta. "Sür şu boku."

Sanki ben de onun sapıklığına katılacakmışım gibi, onay için bana bakma hatasını yapıyor. Bir ayağı çukurda olan bu adam, puroyu gözlerinde söndürmediğim için şanslı. Vera kadar güzel birine bakmayı hak etmiyor.

"Bir şey mi dedin?" Ona soruyorum. Gerçek bir tehdit oluşturmuyor ama bedenim savaşmak için hazırlanıyor. Gergin çene. Sıkı kaslar. Tetik parmağım istekli ve hazır.

Başını sallayan adam ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken, peşinde olmadığımdan emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etmeye dikkat ediyor.

Parmaklıklara yaslanarak, dudaklarımda bir sırıtışla Vera'nın birkaç kez daha dönüp durmasını izliyorum. Boğa operatörü onu atlatmaya çalışıyor ve bunu yaptığı için lanet boynunu kırmayı düşünüyorum, ama kızım sıkı duruyor. Şarkı bittiğinde atlıyor ve çizmeleriyle yastıklı platformun üzerinde tepiniyor.

"Randevumuz bitti mi?" diye soruyor, elleriyle yüzünü yelpazeleyerek. "Ellerim bağlı." Dudaklarının arasından bir tutam saçı çekiyorum. "Kulağa seksi geliyor." Göz kırıyor.

Kolumu omuzlarından geçirerek onu vücuduma yaslıyorum ve başının üstünü öpüyorum. Vera elini arka cebime sokuyor ve

parmaklarımızı birbirine bağlamak için diğeriyle birlikte. Ondan sonra birbirimize dokunmadığımız bir an bile geçmiyor. Onu bisiklete bindiriyorum ve kaskını takarken yanlarımdan tutuyor. Dönüş yolunda yine kucağıma tırmanmıyor ama kollarını karnıma sıkıca sararak yakınlaşıyor.

Her boş saniyemi sarı Queen Anne'in ön verandasında onu öperek geçiriyorum.

"İçeri gel," diye fısıldıyor ağzıma. "Gitme. Gitme." "Bebeğim, gitmek zorundayım."

Kalmamı sağlamak için başka bir öpücük, başka bir dokunuş, başka bir şans denediğimde peşimden koşuyor. Sık sık kaçındığım ve asla kimsenin ilgi odağı olmadığım için Vera beni kapıya doğru çekip "Gitmeni istemiyorum." dediğinde Ona güvenmiyorum ama inanıyorum. Ve istenmekten nefret etmiyorum.

Uzaklara gitmek imkansız ama bir yemin ettim. Önce aile. Her zaman önce aile. Onu arayacağıma dair söz vererek yanından ayrılıyorum ama belki toplantıdan sonra geri dönerim. Gece henüz bitmek zorunda değil, sadece beklemeye. Bir ara. Çatı, bisiklet, ormanın zemininde sevişmek güzeldi, ama onu bir yatakta, sıcak ve açık tutmak...

Duş almak için evime uğruyorum, akşamımızın anlık görüntüleri kapalı göz kapaklarının ardında tekrar tekrar çalarken aletim uzuyor. Yüzüme sıcak su yağıyor, omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı akıyor. Aletimin tabanını kavriyorum, kendimi okşuyorum ve onun olmasını diliyorum. Ama bu toplantıya bu şekilde gidemem. Odaklanmalıyım. Odaklanmam lazım.

Kanlı para bana lüks bir hayat sağladı. Bir ceset dağının tepesinde duruyorum, ama bunu manzaralı bir apartman dairesinde, dolabımda pahalı kıyafetler ve Harley'imin yanına park edilmiş siyah üzerine siyah bir Mercedes Maybach ile yapıyorum. Binamdaki yirmi dört saatlik vale görevlisi arabamı getiriyor ve ben de onun takdirine karşılık iyi bahşış veriyorum. Geliş ve gidişlerim özeldir.

"İyi geceler, Bay Alessi." Kapıyı benim için açık tuttu.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak direksiyona geçiyorum ve ikinci bir görevli beyaz bir Lamborghini Huracan'la yanaşırken dairesel araba yolundan çıkıyorum. Dikiz aynasını ayarlayarak tuzlu esintiyi içeri almak için camları açıyorum ve müziğin sesini açarak şehir merkezindeki Ridge & Sons'a gidiyorum.

Huracan otoyolda yanımdan hızla geçiyor.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum, yetişmek için gaza basıyorum. Wilder ve Talent Ridge Grand Haven'ın sahibi. Onlar Amerika'nın altın çocukları. Ve mafyadalar.

Babaları vefat ettiğinde, hızla büyüyen bir dava hukuku firması olan Ridge & Sons, firmanın dünya çapındaki prestiji ve Coppolalar ile olan ilişkisi onlara miras kaldı. Benimle aynı gece yemin ederek Coppola'larla yaptıkları aklama işi anlaşmasını bizim danışmanlarımız olarak ömür boyu sürecek bir taahhüde dönüştürdüler.

On yaşamızdan beri herkese patronluk tasladıklarını düşünürsek, bu çok uygun.

Ridge & Son'ın otoparkına girip Talent'ın Huracan'ı, Wilder'ın Mercedes'i ve siyah bir şehir arabasının yanında yerimi alıyorum. Bakışlarımız birbirimizi onaylıyor ama iki kardeşten büyük olan Wilder tek başına asansöre yöneliyor ve Talent Lydia'nın yolcu koltuğundan inmesine yardım ediyor. Avucunu Lydia'nın belinde tutuyor ve kendini aramızda bir bariyer olarak kullanıyor.

Arabadan inip ceketimin düğmelerini yeniden iliklerken "Nico nerede?" diye soruyor.

Ben de ona aynı şeyi sormadan siyah bir SUV garaja yanaşılıyor. Beyaz saçlı şoförü, kulüpte tanıştığımız gece Vera'yı eve bırakmaya gelen adam olarak tanıyorum. Yavaşça durdu, Nico arka koltukta belirirken direksiyonun arkasından şapkasını tanıyarak eğdi.

"Bu toplantı bir e-posta olamaz mı?" Kendi şakasına kuru kuru gülüyor. Gülen tek kişi Nicolai'dir.

Servis asansörüyle en üst kata çıkıyoruz ve çatıya bir kat kala iniyoruz. Düşüncelerim hemen Vera'ya ve yıldızlardan oluşan bir örtünün altında çıkıntıda dans edişine geri dönüyor. Düşmeden ve her şey değişmeden hemen önce.

"Rip," diye sesleniyor Nico bana. Ben asansör kabininde oyalanırken o omzunun üzerinden Ridge & Sons bekleme salonunu işaret ediyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Dikkatim çok mu dağınıktı da durağı kaçırdım?

Boğazımı temizleyerek, sanki buranın sahibiymişim gibi ilerlemeye devam ediyorum. Oysa gerçek şu ki, birkaç hafta öncesine kadar bu binaya hiç adım atmamıştım. Benim işim dışarıda nöbet tutmak ve yaklaşan herkesi ortadan kaldırmaktı. Şimdi Nico'nun yardımcısı olarak masadaki yerimi aldım.

Masa, Wilder ve Talent'ın iş saatlerinde milyar dolarlık yasal anlaşmaları görüştüklerini varsaydığım yönetim kurulu odasının içinde. Ayda bir gece yarısı, Coppola'nın parasının ne kadarını bu büyük dolarlık anlaşmalarla temizlediklerini tartışmak için kullanılıyor. Mafya resmen şirket piyasasına girdi ve duyduğuma göre, o r t a l ı ğ ı sarsıyoruz.

"Nico, sen masanın başındasın," diyor Wilder, bir yığın klasörü yere bırakarak, "Genelde her şey hazırdır ama-"

"Başka bir fotoğraf çekiminde mi oyalandın?" Nico'nun sağındaki koltuğa oturarak alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu sefer kimin içindi? Teen Vogue için mi?"

"Teen Vogue?" Wilder karşılık verir. "Çocukluğumuzdan beri küçük bir kız gibi davranıyorsun, Rip. Teen Vogue'a aşına olmana şaşırmadım. Arkadaki testleri dolduruyor musun? *En sevdiğin pizza malzemesi kişiliğinle uyuyor mu?*"

Nico homurdanıyor. "O bir İtalyan sosisi değil."

"Ben yarı İtalyan'ım, orospu çocuğu," diye düzeltiyorum yan gözle.

"Sen Kanada pastırmasıysın, beyaz çocuk." Avucunu masaya vurarak yine kendi esprilerine gülüyor.

"Hayır, o herkesin yemekten korktuğu boktan bir şey." Wilder düşünceli bir şekilde avuçlarını birbirine sürtüyor, evlilik yüzüğü ışığa çarpıyor. Şakladı ve beni işaret etti. "Tavuk sosisi, seni tavuk boku."

Sandalyemde geriye doğru sallanırken ellerimi karnımın üzerinde kavuşturup kahkaha atıyorum. "Tek söylediğim, haberlerde borsanın kapanış zilini çalarken siz piçleri ciddiye almanın zor olduğu."

"Düşündüğünüzün aksine," diyor Lydia, topuklarında Talent ile odaya girerken. "İşte tam da bu yüzden onları ciddiye almalısın."

Lydia Montgomery odanın tüm sıcaklığını emiyor ve ben nefes almakta zorlanarak yakamı boynumdan çekiyorum. Talent sandalyesini çekiyor ve oturur oturmaz başının üstünü öpüp yanındaki yere oturuyor. Mükemmel duruşu ve zarafetiyle mekâna hükmediyor; tahttaki bir kraliçe gibi. Geri kalanımız sadece hizmetçiyiz.

Talent'a biraz daha yakın oturuyor. Ela gözleri onun yakınlığını kontrol ediyor, ancak tüm vücudu ona doğru yöneliyor. Herkesi belli bir mesafede tutan görünmez bir duvar tarafından durdurulmuş ve çatlaklar arıyor.

Onu nasıl sevebilir?

Ona bakmaya zor dayanıyorum.

Ve kesinlikle onunla konuşmak istemiyorum.

"Camilla nerede, Wild?" diye soruyor, bu gecenin dosya klasörünün ilk sayfasını açarak. Wilder'ın yeni karısı Camilla'yla tanışmadım ama evlilik teklifini kabul etmeden önce Lydia'nın eskortlarından biri olduğunu biliyorum. Lydia da krallığı devralana kadar eskortluk yapıyordu.

Ridge çocuklarının bir tipi var.

"Uyuyor," diyor. Klasörleri Nicolai ve bana uzatıyor. "Bu gece başka bir kızın daha geleceğini söylemiştin, o yüzden onu uyandırmadım."

Lydia gülümsemesini bastırarak, "Bu iyi," diyor.

Şok oldum. Buz Kraliçesi gerçekten gülümseyebiliyor.

Toplantı, Talent ve Wilder'ın portföyün içeriğini etiketlemesiyle başlar. Coppola'nın yasal yatırımlarıyla başlarlar. Nicolai ve geniş ailesinin üyeleri - kuzenleri, amcaları, yeğenleri ve benzerleri - hepsinin vergi amacıyla kendi adlarına işletmeleri var. Son otuz gün içinde hiçbir sorun çıkmamış ve şirketleri etkileyici bir hızla büyüyor.

Wilder bir kalemı parmaklarının arasında döndürerek, "Rip, bu dikkate alınması gereken bir şey," diyor. "Aklınızda bir şey yoksa sizin adınıza şirketler kurabiliriz. Herhangi bir şey olabilir. Önemli olan evrak izi. İhtiyacımız olan son şey federallerin ya da IRS'nin mali durumunuza burnunu sokması ve siz şu anda büyük birisiniz. Büyük para. Sen çok zengin bir adamsın, Alessi."

Homurdanarak, "Bir süredir zengindim" diyorum.

"Hayır," diye araya giriyor Talent soğuk bir şekilde. Kendi dosyasındaki bir numarayı siyah mürekkeple daire içine alıyor ve masaya doğru kaydırıyor. "Yapmadın. İş bitirici olarak topladığın para, şu anki değerinin yanında devede kulak kalır."

Gözlerimi numaraya sabitledim. Kavrayabileceğimden çok daha fazla para olduğu için değil, ki neredeyse öyle, ama ona bakarsam gözlerimdeki gerçeği görebilir. Ve ben buna hazır değilim.

"Kaybedeceklerimiz bunlar," diye devam ediyor parmağıyla rakamlara dokunarak. "Ve bu sadece başlangıç. Bu hızla devam edersek, iki yıl içinde bunu ikiye katlamayı hedefliyoruz. Beş yıl içinde de üçe katlamayı. Bu para bize istediğimiz ya da ihtiyaç duyduğumuz her şeyi satın alma gücü veriyor. Politikacılar, kolluk kuvvetleri ve diğer ailelerin işbirliği. Bu ofise adım atmadan önce bildiğinizi sandığınız şeyleri unutun, çünkü bugün yepyeni bir gün. Gençken konuştuğumuz şey buydu, Rip."

Gençken, aileye mirasçı olacağımız gün hakkında konuşurduk. Gurur duyulacak bir şey olarak başladı. Yüksek hırslı bir avuç aptalken. Ama yol boyunca bir yerde, odak noktası intikama dönüştü. Talent'ı eskisi gibi tanımıyorum ve şu anda gururlu mu yoksa intikamcı mı olduğunu anlayamıyorum.

"Dua et de dergi kapaklarında boy göstermeye devam edelim, tavuk sosisi." Wilder göz kırpmıyor. "Ridge & Sons'ın başarısı doğrudan organizasyona bağlı."

"Bunu kim biliyor?" Ailenin değerinin ne kadar olduğunu anlamakta zorlanarak soruyorum. Ortada çok şey var. Başkaları da isteyecektir. "Sırtımızda hedefler olacak."

Herkes sizi izliyor. Nasıl bir lider olduğunuzu görmek için bekliyor.
Astore De Marco, Issızlık'ta Kaliforniya'nın bir altın madeni olduğunu söylemişti.

"Beklenen bir şey," diyor Talent küçümseyerek. "Damage ile konuşun. Cisneros'a göz kulak olmaları için bir ekip gönderin. Harekete geçecek kadar aptal değiller ama harekete geçerlerse biz hallederiz. Bu konuda iyisin."

"Zayıf olduğumuzu düşünüyorlar," diyorum, sonunda onun gri bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Anthony bizde onlara ait bir şey olduğunu söyledi. The Ruin'e liseli kızlar gibi dedikodu yapıyor."

Wilder, "Değerimiz zayıf olmadığımızı gösteriyor," diyor. "Grand Haven'da yaptığımız şey, onların masamızdaki bir kadınla ya da dergi kapaklarıyla ilgili yakınmalarından daha büyük."

"Bizi test ediyorlar," diyorum. "Bunun kontrolsüz kalmasına izin vermek bir hata olur."

Talent dosya klasörünü kapatıyor. "İşyerindeki kadınlara ilişkin görüşleri bizimkilerle uyuşmuyor diye Cisneros'larla savaş başlatmayacağız."

Lydia gözlerini deviriyor.

"Elimizde ne olduğunu düşündüklerini bilen var mı?" Nico sıkılmış bir halde soruyor
ton.

Wilder, "Cisneros'ta istediğimiz hiçbir şey yok," diyor.

Onunla aynı fikirde olmak dilimin ucundayken bir telaş başladı toplantı odasının cam duvarları dikkatimi dağıtıyor. Sandalyemi geriye itiyorum, Vera ofise girdiğinde silahlarımı almak için ceketime uzanmaya başlamıştım bile. Onu görünce ciğerlerimdeki rüzgâr mideme bir yumruk gibi iniyor.

"Lütfen kızlarımı vurmayın," diye mırıldanıyor Lydia.

Vera temizlendi ve saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplayarak günün büyük bir kısmını ibadet ederek geçirdiğim boynunun tamamını ortaya çıkardı. Odaklandım

Kollarında beş bardak ve bir şişe viskiyi dengelerken beni fark etmiyor ve doğruca Lydia'ya gidiyor.

"Görünüşe göre hepinizin bir içkiye ihtiyacı var." Bakışları masanın etrafını tarıyor ve sonunda bana takılıyor. Keskin bir nefes alarak elindeki bardağı düşürüyor ve bardak hala ayağında duran, kurumuş kirle kaplı botlarının etrafında paramparça oluyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor.

Herkes yardım için ayağa kalkıyor ama Lydia yerden kırık parçaları toplayıp çöp kutusuna götürüyor. "Otur Vera."

Nico viski şişesinin kapağını açar ve kalan dört bardağa birer parmak doldurur. "Evet, lütfen *bellissima*, bizimle bir içki iç."

"Herkeseye yetecek kadar gözlük yok," diyor Vera, yavaş yavaş kendine gelerek. Belirsizlik eriyip gidiyor ve kırmızı ışığın altındaki direğin üzerindeki kız o oluyor.

"Benimkini al," diyorum gözlerimi kısarak. "Ben içki içmem."

Wilder bir kadeh içmeden önce bardağına doğru homurdanıyor. "Hâlâ içmiyor musun? Sadece bununla mı yaşıyorsun?"

"Ne ile yaşamak?" Ben soruyorum. Gözlerim

Vera'dan ayrılmıyor. "Vicdanınla."

Vera'nın gözlerinden bir öfke parıltısı geçer ama gözlerini kaçırır. Meydan okurcasına çenesini kaldırarak, "Aslında ben de içmiyorum. Lydia'nın ofisinde bitirmem gereken bazı işler var, keyfini çıkarın."

O odadan çıkarken uzun uzun bakışıyoruz ve bu Talent'ın gözünden kaçmıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bilmiş bir sırıtışla çenesini yumruğuna dayıyor. Ama Vera iki haftadır zihnimin ön saflarında kira ödemedi yaşıyor ve Talent Ridge gibi orospu çocukları için boş yer yok. Sadece, beni bu kadar dikkatle izlemeseydi, kalkıp onu takip ederdim. Köşeye sıkıştırdım. Tuzağa düşürürdüm. Ona yalancı derdim çünkü saklayacak bir şeyi olduğunu biliyordum.

"Kızlarınızdan biri mi?" Lydia'ya Vera'nın çıktığı kapıya doğru başımı sallayarak soruyorum. "Senin için dans ediyor mu?"

Lydia masadaki portföyleri toplar ve kolunun altına sıkıştırır. "Benim için dans etmiyor. O kulübün sahibi ben değilim ve bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Çünkü o bir dansçı, diye düşünüyorum kendi kendime.

"O sadece benim kızlarımdan biri değil, Rip." Lydia uzun boylu, bu odadaki herkesten daha uzun. Boy olarak değil ama azim olarak. Bizim tarafımızda olmasına sevindim. "Vera önemli olan tek kız, Rip. En büyük kız o."

para kazandırıyor, yüksek profilli müşterilerimle ilgileniyor ve sert biri. O da en az benim kadar sert."

"Onu istiyorum," diyor Nico, parmaklarının ucunu öperek. "Yetenek sana sahip.

Wilder Camilla'yı aldı. Ben
Vera'yı istiyorum." Tetik
parmağım seğiriyor.
Göğsüm çöküyor.

Vera eskort olduğu için değil. Lydia'nın sahip olduğu en iyi kız olduğu ve onu kıskandığım için değil. Nico onu istiyor, bu yüzden ona sahip olamam. İtaatsizlik edemeyeceğim tek kişi o. Yemin ettim. Hayatım ona ait. Bu örgüte.

Bazı kurallar çiğnenmek içindir.

Ama bu öyle değil.

Bu sefer değil.

VERA

Dünya nüfusunun yüzde BİRİNDEN AZI menekşe rengi gözlere sahiptir.

Aslında bu bir yanılsama. Gözlerimde pigmentasyon yok. Mor görünen şey sadece kan damarlarından yansıyan ışıktır, ama herkesin benim hakkımda fark ettiği ilk şey onlardır. Ardından göğüslerimin büyüklüğü ve kalçalarımın kıvrımı geliyor ama on üç yaşında, düz göğüslü ve zayıfken gözlerimin eşsiz rengi bana değer katıyordu.

İnsan hayatları organize suçlarda para gibi harcanır. İnsanlar mal karşılığında alınır, satılır, çalınır ve takas edilir. Babam İtalyan mafyasına olan kumar borçlarını kapatmak için beni kullandı. Pazarlık, hayatına karşılık kızıydı. En azından beni teslim etmeden önce bana iyi bakılıp bakılmayacağını sorma nezaketini gösterdi.

Elbette, yaşayan bir insanı tazminat olarak kabul eden hiç kimse dürüst değildir. Babamı öldürdü ve beni alıkoydu. Başından beri ilgi eksikti.

Beni satın alan adam bir oda dolusu insana, "*Yeni oyuncağıma bir bakın,*" dedi ve yanaklarımı sıkarak başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "*Hiç onun gözleri kadar olağanüstü bir şey gördünüz mü?*"

Ön kapımın yüksek sesle vurulması beni korkutmalı. Bunun yerine heyecan verici buluyorum ve damarlarımda dolaşan, karnımı ısıtan ani ısı patlamasından zevk alıyorum. Çıplak ayak parmaklarımı parke zemine dayayarak alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve kapı çerçevesinin kemiklerim gibi titremesini izliyorum. Midem beklentiyle geriliyor ve nefesimi tutarak kilidin açılıp açılmayacağını görmeyi bekliyorum. Vereceğini umarak.

Beni evi yıkacak kadar çok istiyor. Onu romantik bir tip olarak düşünmemiştim.

Hayır.

Hayır.

Saldırganlığının anlamı bu değil.

Bu boku öğren Vera, diye düşünüyorum kendi kendime, gülümsemeye zorlayarak.

Saldırganlık sevgi anlamına gelmez. Son bir yıl içinde yıkıcı davranışları gördüğümde tanıyacak kadar kişisel gelişim kitabı okudum. Bu, uzun boylu, sarışın, yeşil gözlü, kaslı, seksi, güzel bir gülümsemeye sahip, hayatında ilk kez kendisine hayır denen bir kiralık katilin öfke nöbetinden başka bir şey değil.

Hoşuma
gitti. Hayır,
sevmedim.

Kapı menteşelerinden çıkacak ve sonra tamir ettirmek için kim para ödeyecek? Ben ödeyeceğim.

"Git buradan," diye sesleniyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Ayağımı sabırsızca yere vuruyorum. Sabırsızlıkla onun gitmesini mi yoksa sabırsızlıkla tahtanın kırılıp ayaklarımın dibinde bir yığın parçaya ayrılmasını mı bekliyorum? Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim şey, kıymıkların acı verici olduğu.

Diyelim ki kapı keskin parçalara ayrıldı. Beni güçlü kollarında güvenli bir yere taşımak zorunda kalır. Ya da bulabildiği en sivri parçayla kalbime mızrak saplayacak. Her iki şekilde de olabilir. Ama yüz yıllık pencereler sallanmaya başladığında çizgiyi çekiyorum. Isıyı içeride tutmak için hiçbir şey yapmıyorlar ama yerleri doldurulamaz.

Antreden fırlayarak sürgüyü açtım ve kapıyı sallayarak açtım. "Sen ne halt ediyorsun-"

Korku midemin en dibinde bir sarsıntı yaratıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Hayranlık kadar güçlü değil ama Rip'in silahlarının cilalı yansımada yüzümün soluşunu izliyorum. İkiz namlular tam kafama doğrultulmuş, ölüm öpecek kadar yakın. Parmakları tetiğin üzerinde, sağ elinin parmak eklemleri *Sink*, sol elinin parmak eklemleri ise *Swim* dövme.

"Düşmene izin vermeliydim," diyor.

"Yaptın," diye cevaplıyorum, çatıda geçirdiğimiz zamanı hatırlayarak. "Burası sonbahar."

Aptal tavşan.

Bakışlarımı onunkilere dikerek dilimi dışarı çıkarıyorum ve silahının soğuk metal ucunu yalıyorum. Yeşil gözler öldürücü olduklarında siyaha döner, kontrasttan yoksun ve bir katilin ruhu kadar boş diskler. Ama o silahlarını indirip yanlarındaki kılıflarına geri sokarken gözlerinin renkle dolmasını izliyorum.

Rip Alessi testosteron damlatıyor.

Düpedüz erkek, kaba, derin ve yırtık. Kontrolsüz ve terbiyesiz. O lanet bir barbar. Bir Viking. Bir savaşçı. Bu beni

"Kurtar beni" diye haykırmak için. Bana yardım et.

Beni iyileştir." Eğer o benim kahramanım olursa, ben de daha adil bir cins olacağım.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış ve üst düğmelerini açmış. İnce kumaşın altından koyu sarı göğüs kıllarının hafif bir tozu görünüyor. Kollarındaki damarlar kanla dolu, derisinin altı mavimsi, tüyleri diken diken. Onları yatıştırmak için ilerliyorum ama kolunu geri çekip "Bana yalan söyledin" diyor.

"Asla," diye fısıldıyorum, keskin çene çizgisi bir an için dikkatimi dağıtıyor. Ta ki bana yalan söylediğini hatırlayana kadar. "Mafyada olmadığımı söylemiştin."

Bir nefes verir. "Tetikçi olmadığımı söyledim. Mafyadan olmadığımı hiç söylemedim."

Aynen öyle.

Bu bir anlambilim oyunu.

"Underboss?" Başımı sallıyorum. "Bu büyük bir olay."

Eşikten geçip eve giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Geri çekiliyorum. "Yapma adamlar normal insanlara böyle bilgiler vermezler. Ama sen normal değilsin, Vera. Öyle misin? Sen Lydia'nın lanet olası..."

"Saygısızca bir şey söylersen dilini keserim." Adil seks olmak buraya kadarmış. Yavaş adımlarla geri çekiliyorum. Ayaklarımın arkası ikinci kata çıkan alt merdivene çarpıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

Rip bir avcı zarafetiyle beni takip ederek öne doğru adım atıyor. Kollarındaki tüyler gömleğinin altında kayboluyor ve tecrübelerime dayanarak omuzlarına ulaştıklarını biliyorum. Bu akşam onları parmak uçlarımda hissettim. "Beni rahatsız eden ne?"

"Her gün farklı bir adamla yattığımı mı?" Tırabzanı kavrayıp koşmaya hazırlanıyorum.

Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. Yukarıdan başka gidebileceğim bir yer yok ve o da bunu biliyor. Kapana kısıldım. "Yalan söylemek kadar değil."

Bu beni de korkutmalı.

Ama o kovalamacayı arzular, ben de avlanmayı severim.

O saldırırken, ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve her seferinde iki adım atıyorum. Benden iki kat büyük profesyonel bir katilden kaçmak için üzücü bir girişim. Rip ayak bileğimi yakaladı ve ben merdivenlere yuvarlandım. Tekmeleyerek ve çığlık atarak kaçma gösterisi yapıyorum ama amım sırlısklam ve

iç kaslarım zonkluyor. Üzerime tırmanıyor, eli ağzımı kapatmak için dolanırken beni yere sabitliyor.

Başımı geriye doğru çekerek alnını şakağıma dayadı ve "Eğer aileme zarar vermek için burada olduğunu öğrenirsem seni öldürürüm. Hiç düşünmeden. Kalbini sökerim, anladın mı beni?"

Kalçalarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı döndürürken bile gözlerim doluyor. Popoma sertçe vuruyor, ormanda geçirdiğimiz zamandan hatırladığım kadar kalın. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Adımlar göğsüme baskı yapıyor, diyaframımı eziyor. Karnıma ve kalçalarımın batıyorlar ama bu acı, içimi kavuran sinir bozucu sıcaklığın yanında hiçbir şey. Burnumdan kısa nefesler çekerek bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve bu ışığın gözlerime verdiği koyu mordan daha fazlasını gördüğünü biliyorum. Ona baktığımda gördüğüm korku, isteksizlik ya da utanç değil. Bu bir tanıma.

Elini ağzımdan boğazıma doğru indiriyor ve ben inliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altında, dik duruyor ve beni ayağa kaldırıyor. Rip kolumu sırtımda döndürüyor ve bu sefer heyecanla haykırıyorum. Bizi yukarı çıkarırken, "Ridge & Sons'da ne yapıyordun?" diye sordu.

"Beni bıraktıktan hemen sonra Lydia aradı," diyorum beni merdivenlerden sonraki ilk kapıya doğru iterken. Bir misafir odası. Evimde hiç misafir ağırladığımdan değil. Ama idare eder. "Önümüzdeki birkaç haftanın programı için yardıma ihtiyacı vardı. Genelde Camilla yapar ama-"

Öne doğru itilerek ellerim ve dizlerim üzerinde yatağa düştüm. Rip arkamdan bana katılırken, evcilleşmek için internetten aldığım aptal dekoratif yastıklar yatağın her iki yanına yuvarlanıyor. Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve başımı geriye doğru çekiyor.

"Ormanda, çok uzun zaman olduğunu söylemiştin." Nefesi boynumu okşuyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Ama sen sevişmek için para alıyorsun."

Ona sırtımı dönerek, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinin kanıtına sürtünüyorum. "Aynı şey değil. Bu öyle bir şey değil."

Kıkırdıyor ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor. Dizlerimin üzerindeyim ve beni vücuduna yashıyor. "Hayır mı? Bu o değil mi? Ben senin müşterilerinden biri değil miyim? Çünkü bunun için para ödemeyi umursamıyorum."

"Bu kurallara aykırı olur," diyorum sırtarak.

"Karşılık ver, Vera," diye kulağıma hırlıyor. Elleri üstümden göğüslerime doğru kayıyor, meme uçlarım avuçlarının altında sertleşiyor. "Bana durmamı söyle. Çünkü bir kez içine girdiğimde, hiçbir şey ya da hiç kimse bunu yapamayacak."

"Güzel," diye fısıldıyorum, başımı tekrar omzuna koyuyorum.

Evet, diye düşünüyorum kendi kendime, içime kayarken uzun bir nefes bırakıyorum.

Evet, bu sonbahar.

Ve çarpışmadan önce ölebilirim.

Yavaşça verdiğim nefes kısa bir soluklanmayla sona eriyor ve bedenim bana onu yeni şekillerde esnetmek için saatler harcadığımı hatırlatıyor. Harika yollarla. Tuzlu yollar. Hush'tan önce sadece iki erkek beni deneyimlemişti ve şimdi düzinelercesi içime girdi. Ya da belki de şu anda saati iki bin dolardan yüzlerce kişiye daha yakın. Ama bugün Rip'le farklıydı, sanki parçalayıp doldurması için kendimden parçalar saklamıştım.

Arkamdan bana çarpıyor, beni hiç bırakmadan ortamdan sıkıca tutuyor. Kollarına hapsolmuş bir halde, onun öfkeli hamlelerinin momentumunu absorbe etmek zorunda kalıyorum. Kafamın arkasında tarihin tekerrür edip etmediğini merak eden ses, nefes nefese kalan ciğerlerimin ve bedenlerimizin çarpışmasının ardında kayboluyor.

"Benim gibi kokuyorsun," diyor Rip. Başını geriye atıyor ve kalçalarım tutunmak için ortamı serbest bırakıyor. "Tırnaklarının altında hâlâ kir, saçlarında yapraklar var. Sanki onlar için açılma zamanı geldiğinde beni yıkayıp atabilirmişsin gibi."

Yorganı kavrarken, bacaklarımın arasındaki basınç arttıkça geriliyorum.

Rip parmaklarımı yataktan çözüyor ve kollarımı sıkıca kavıyor. Dizlerini kullanarak dizlerimi birleştiriyor ve üzerime düşüyor, beni sıkıştırıyor, eziyor, sanki bir sır olarak saklanabilirmişim gibi her parçamı her parçasıyla örtüyor.

"Nico seni istiyor," diyor sahiplenici bir ses tonuyla.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, manyetik suç patronuyla ilgili düşüncelerimi hızla bir kenara itiyorum. O buraya ait değil.

Şimdi olmaz.

"Sana sahip olamaz," diyor benden çok kendine. Dudakları ve dişleri boynumda ve omzumda geziniyor. "Sen benimsin. Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememişim."

Başımı

salladım.

"Senin."

"Tekrar söyle."

"Seninim," diye fısıldıyorum vücudum çözülürken. "Ben seninim."

Daha sonra, zaman bugün ve yarın arasında bir yerde salınırken, Rip ve ben uyanıklık ve uyku arasında bir yere sürükleniyoruz. Parmakları çıplak kolumu bileğimden dirseğimin hemen üstüne kadar bir aşağı bir yukarı tarıyor ve ön kolum boyunca uzanan pürüzlü bir deri parçasında duraksıyor. İvmedeki kırılma uykuyu ulaşılmaz kılıyor ve kollarında dönerek yüzümü onun yan tarafına saklıyorum. Sırtımda ve omzumda birer yara izi daha buluyor.

Başından beri oradaydılar. Beni açıkça göremeyecek kadar sakladığım şeye odaklanmıştı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor karanlıkta. Gözlerini göremiyorum ama bu oda kadar siyah olduklarından hiç şüphem yok. "Onları öldüreceğim."

İşte duymak istediğim şey bu.

HUSH SERİSİ

Rip ve Vera'nın yanı sıra bu hikayedeki diğer karakterler hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Hush Serisi'nde her şeyi başlatan kitaba şimdi göz atın!

Serseri ve Fahişe Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur.
Serinin üçüncü kitabı olan Criminal, 2021'in sonunda satışa sunulacak.

Serseri (Hush Cilt 1)
<https://amzn.to/3CWAXVj>

Fahiş (Hush Cilt 2)
<https://amzn.to/3oiK1jg>

YAZAR HAKKINDA

Mary Elizabeth kaosun içinde kelimeleri buluyor, dolaplarınızda asılı duran iskeletler hakkında hikâyeler yazıyor.

Gerçekçi olarak tanınan Mary, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Bir eş, dört güzel çocuğun annesi ve hevesli bir pitbull ile titiz bir Chihuahua'nın köpek terbiyecisidir. Gündüzleri kuaförlük, geceleri ise çağdaş kurgu ve yeni yetişkin yazarlığı yapmaktadır. Mary'yi sık sık saçını parmaklarken ve bir çubuk meyan kökü çiğnerken, mükemmel olana kadar bir cümleyi tekrar tekrar yazarken ve yeniden yazarken bulabilirsiniz. Masal anlatma yeteneğini tesadüfen keşfetmiş ama edebiyat onun boğazında düğümlenmiş. Ve her hikâye anlatılana kadar da bırakmayacak.

Beni Instagram'da takip edin.

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

"Yürek her şeyden daha aldatıcıdır ve çaresi yoktur." --Yeremya 17:9

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Ayrıca Mary Elizabeth](#)

[tarafındanDedication](#)

[1. Yırtık](#)

[2. Yırtık](#)

[3. Yırtık](#)

[4. Yırtık](#)

[5. Yırtık](#)

[6. Yırtık](#)

[7. Vera](#)

[Hush Serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

